

MARIE
DOBŘANSKÁ

HOST

ČTVRTÝ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

ZAPOVĚZENÝ
SKOK

BRNO 2026

MARIE
DOŤSKÁ

ČTVRTÝ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

ZAPOVĚZENÝ
SKOK

PUSTINA

WTACHOVÉ

SWATKIRIANÉ

MILHOVINA

ISWAN

SWATKIRAT

ZÁCHYTKY

ITŠIAMAT/PEKLO

MİBOA

BELIZANÉ

BELIZANÉ

BROTCHÁSH

BROTCHANÉ

CÍPEK

CHROŠI

KATHIKALI

TARTAKHATI

TARTAKOVÉ

PÍSKY

NÁSCIOVÉ

© Marie Domská, 2026

Cover art and illustrations © Petr Štich, 2026

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3081-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-3082-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3083-0 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji všem,
kteří v životě bloudí.

Bohyně lásky Waktaki pak odnesla Atciaka do svého paláce na Stříbrném měsíci. Čtyři sta a jeden den spolu žili šťastni, ale potom začala jejich náklonnost chladnout. Vůně květu bez plodu je totiž stejně planá a uvádající jako láska bez potomků. Jenomže bohové nemohou počít se smrtelníky, něco takového bylo po válkách polobohů Velkým Ikmurim provždy zapovězeno.

Waktaki tedy slétla zpět na Tartakhati a vybrala sobě a Atciakovi vhodnou dívku, která by počala místo ní, aby svému milému dopřála to, po čem toužil.

Ne nadarmo se ale říká, že co se jednou zapůjčí, může se proměnit v cizí. Loiači se do Atciaka zamilovala a on do ní. Waktaki jejich tajnou lásku odhalila a vzplála hněvem, který ale umně skrývala, dokud se dítě nenarodilo. To jediné jim mohla vzít, aby zakusili stejnou bolest, jaká plála v její hrudi.

Sotva bylo dítě na světě a jeho matka i otec s horkými slzami prosili o odpuštění, shodila proradnou Loiači ze Stříbrného měsíce a její tělo se roztránilo o nejvyšší horu Tartakhati. Když Atciak uviděl, co Waktaki udělala, skočil za svou láskou také. Dodnes se říká, že bloudí-li nešťastně zamilovaní po skaliskách Lo-atci, objeví rudé skalisko, kam Atciak s Loiači dopadli. Jestli je to pravda, nevím.

Ale to dítě, které si Waktaki ponechala a nazývala svým, dostalo jméno Trigori. A jeho jméno i činy, které vykonal na třech měsících nad Tartakhati, nebudou nikdy zapomenuty.

— Zrození Tri-ka-tira, Druhá kniha tartackých bohů

1. BEZČEPELÁK

ROK 4037 ŠATCHRANSKÉHO KALENDÁŘE
(* 27 LET PŘED ZTROSKOTÁNÍM ERIN
MARTHENOVÉ NA ŠATCHRANSKÉM ÚZE/MI)

Riašchiel Tallesion se zahleděl ven skrz čelní sklo a po zádech mu přejel mráz. Vylíhl se kdesi v týle, pak se přehnal po páteři dolů až ke kostrči a odtamtud na dlouhý mrštný ocas až po špičku, k níž byla připoutána yakrinová bojová špice.

Je tam, uvědomil si s pohledem upřeným na cizí stroj jen líně klouzající vesmírným prostorem, jako by to byl opuštěný vrak. Tak daleko od mlhoviny. Může to být pravda? Nebo je to další dnešní hra?

Přiměl se sklopit zrak k řídicí desce. Krátce zaváhal mezi dvěma tlačítky: hovorem se základnou a jakchtanoidským alarmem. Nakonec vybral tu první možnost. Svůj nález by měl nejprve konzultovat.

„Metchar na příjmu,“ ozval se koordinátor okamžitě.

„Senzory hlásí vrak jakchtanoidské lodi,“ sdělil mu.

„Tak snad víš —“ Metchar se zarazil. „Rašchete?“ Koodinátor byl etaquen, takže by mu výslovnost jeho jména neměla dělat problémy, ale stejně ho oslovoval šatchranskou zkomoleninou, kterou mu přidělili v den nástupu na mezirasovou stanici.

Má velmi dobrou paměť na hlasy, pochopil Riašchiel. Nebyl totiž ve stejné lodi, v jaké odlétal ze základny, protože se během mise tajně vyměnil s unaveným kolegou. Teď se ale rozhodl tento detail ignorovat. Ostatně pořád postupoval podle rozkazů. Možná je jen plnil horlivěji, než koordinátor požadoval. „Neznám tuto oblast podrobně,“ dal se do vysvětlování. „Je vrak na těchto souřadnicích v pořádku, nebo se jedná o hledaného narušitele?“

„Co tam, u Equse, děláš?!“

Naděje, že tu drobnou nesrovnalost přejdou, se rozplynula. „Tvůj rozkaz zněl, abych Fatkerovi nabídl pomoc. Voják v tísní mou

nabídku rád přijal,“ podal mu co nejstručnější vysvětlení, aby pokračovali v tom podstatném. Na šachranském území se nacházejí jakchtanoidi!

„Okamžitě se vrať na základnu. Tam nemáš co dělat.“

„Jakchtanoidi jsou prioritou, koordinátore. Nebo byl poplach zrušen?“ trval na své otázce. Z mise se neutíká.

„Ne, ale —“

„Je vrak jakchtanoidské lodi v této oblasti v pořádku, nebo mám aktivovat alarm?“ zeptal se a své pozorování znovu ověřil na monitorech, které zobrazovaly senzorická data. Nato přesunul prst k alarmu, aby byl připraven.

„Nic nemažkej a vypadni odtamtud!“ zazněl ze sluchátka Metcharův rozhořčený hlas. Na tak malého etaquena prskal ta slova nadmíru hlasitě. Hra se teď zjevně změnila v opravdovou show. Když spolu komunikovali předtím, než byl Riašchiel poslán prohledat tento sektor, byl jeho projev uvolněný, až laškovný. „Jakchtanoidi nezanechávají vraky. Jejich lodě po zneškodnění posádky vybuchnou.“

To nás učili už ve školce, ohrnul mladík ret a připadalo mu, jako by ho od rána všichni ti starší a zkušenější jenom peskovali. „Sleduji ji už několik minut a ještě nevybuchla. Přesto senzory nehlásí přítomnost života.“

„Naše senzory jejich pláštěm neprojdou.“

To vím taky! Nejsem idiot, chtěl vykřiknout, ale přiměl se udržet profesionální tón hlasu. „Loď vypadá poškozeně.“

„Nařizuji ti okamžitéj návrat na základnu,“ pronesl Metchar autoritativně.

„Pakliže jakchtanoidi po varovném výstřelu okamžitě neopustí naše území, je povinností každého vojáka loď zničit,“ odříkal mu základní nařízení, tentokrát z první třídy.

„U všech zatracenejch, doufám, žes po nich nestřílel, Rašchete.“

A tohle má být co? zalapal Riašchiel po dechu. Test, jestli budu slepě plnit každý rozkaz? Nebo jestli dokážu odporovat i svému nadřízenému? „K takovému zákroku nepotřebuji povolení koordinátora,“ posu-

nul se k pokročilejší látce. „Jsme daleko od hranic a jejich stroj se zdá být neschopný ihned odletět. Proto —“

„Ať tě ani nenapadne opouštět svou loď!“ zavrčel Metchar výhružně. „Jakhtanoidský lodě ničí sehraná trojice vojáků, kteří jsou narušiteli nejbliž. Proto je tvou jedinou povinností nepřítel z bezpečný vzdálenosti sledovat a vyčkat na posily. V tvým případě ovšem na všechny tři zkušený veterány.“

Ta poslední věta se mu rozduňela myslí. Jak dlouho mu budou předhazovat jeho věk? Nedřel na sobě, aby byl ve vesmíru dřív než ostatní vojáci, jen proto, aby ho potom sráželi a podceňovali. Nebo ho má Metchar v plánu nejen testovat, ale i zostudit? Proč? Aby si vážil místa poslíčka u Jakhtanoidské mlhoviny? Nebo aby zatoužil po přeložení zpět do domovské soustavy? Nikdy! Už toho měl opravdu dost.

Najednou probliklo několik kontrolek, jak se ten zmetek Metchar v teplé kanceláři pokoušel sebrat mu ovládání lodi. Riašchiel neváhal ani vteřinu. Srazil krytku tak prudce, až se urvala a odletěla kamsi do rohu, a udeřil do tlačítka alarmu pro varování před jakhtanoidy. Jeho koordinátora to nadobro odzbrojilo. Voják v blízkosti nepřítel musel mít svůj stroj pevně v ruce. On tam byl, viděl a vnímal všechno, co se děje. Koordinátor se v takových chvílích stával jen rádcem a pozorovatelem. S výjimkou doby, kdy voják své plavidlo opustí, aby narušitele hranic zneškodnil.

Riašchiela ta myšlenka přiměla zvednout hlavu k úzkému displeji nad všemi monitory, kde mu běžící text připomínal předepsaný postup, aby na nic nezapomněl.

„Pakliže mám důvodné podezření, že se mnou odmítá můj koordinátor spolupracovat, mohu pro bezpečí rodné planety jednat dle svého nejlepšího svědomí,“ dodal nekompromisně a vzápětí mu vyschlo v krku, protože ho výstražný text nabádal, aby si před opuštěním lodi aplikoval *fech*.

„V tuto chvíli bys měl myslet především na svoje bezpečí.“

Riašchiel vstal a otevřel příslušnou přihrádku. „Moje bezpečí je v přítomnosti jakhtanoidů zcela irelevantní,“ zadrmlol,

když rozbil jehlu s povzbuzující látkou. *To si mám píchnout celý obsah?* zděsil se, protože mu ta náplň připadala větší než při testování ve škole, ale možnosti dávkování nikde neviděl. „Nebo ty kecy o yakrinových svalech byla jen úvodní pohádka k dokreslení dnešní hry?“ zeptal se, aby odvedl svou pozornost jinam, když přikládal drogu ke krku. Nesměl si pustit strach k tělu. Pak stiskl druhý konec a drobně to štíplo. Potřásl hlavou a prudce zamrkal. Necítil se jinak. Ani rychlejší, ani silnější. *Co teď? Mám čekat, až feč zabere?* Marně se pokoušel vzpomenout si na tu jednu hodinu při pokročilem výcviku na *Ghachkaru*. Jenomže tehdy to byla s ostatními základňáky legrace. Smáli se, vtipkovali a předstírali, že jsou omámení. Možná by tady na *Kvarogu* došlo k bližšímu a důkladnějšímu seznámení s drogou, kdyby ovšem nenarazil na jakhtanoidy hned první den...

„Tohle není hra, Rašchete. A ty víš prd o tom, jak zabít jakhtanoida. Stáhni se do stínu nejbližší planety. Máš dovoleno stav jakhtanoidský lodi sledovat —“ Metchar se náhle odmlčel.

Riašchielovi to bylo jedno. Vlastně ho téměř neposlouchal. *Tohle je jediná šance*, běželo mu hlavou, když bleskurychle zkontroloval kompletnost skafandru, veškeré bojové vybavení ve slotech na hrudi i na stehnech. Ještě zacloumal s dýchací maskou, jestli perfektně sedí, a už otevíral dveře do přetlakové komory.

Jestli se zbaběle schová, ten povýšený prťavý etaquen s komplexem méněcennosti mu celý rok nedovolí vytáhnout paty ze základny. Jak nesnášel etaqueny! Především proto, že sám byl smíšeným vojákem, jemuž v žilách kolovala polovina etaquenských genů dokonale smíchaná se šatchranskou speciálně upravenou DNA. Celý život tak poslouchal někoho, kdo byl vývojově níž.

Prošel dál, ale na prahu ještě zaváhal a pozorně se zadíval na nečinnou nepřátelskou loď tam venku. *Jsou tam, nebo je to zase jen hra?* zapochyboval, protože všechno dnes vypadalo opravdově, a přesto se to později ukázalo jako nejapný žert. Poplácají ho po rameni, když tam půjde? To nevěděl. Ale jestli se stáhne, jak chce Metchar, tak si vyslouží přezdívku *bezčepelák* — voják, co si svůj osten nezaslouží. To bylo jisté.

Šlehl ocasem, aby si dodal odvahy, a odrazil se do volného prostoru. Sepnul trysky, aby přidal na rychlosti. Současně sladil směr svého letu s plavidlem, které teď klouzalo prostorem souběžně s jeho lodí. *Snad je jejich pohon nefunkční, aby mi neuletěli*, zadoufal, když ladil kurz s nátepníkem. Očividně se ale pohyboval rychleji.

„Rašchete, posila dorazí až za deset minut,“ upozornil ho koordinátor. A pak mu uši zalehlo poplašné pípání, protože jeho loď v tu chvíli schytala zásah z nepřátelských zbraní.

Tak přeče tam jsou, uvědomil si Riašchiel a stočil se do klubíčka. „Potvrzují přítomnost jakhtanoidů. Vystřelili po mé lodi,“ pronesl a klepl na displej nátepníku na zápěstí, aby dal vědět, že je v pořádku.

„To vidím taky,“ zavrčel Metchar. Loď za Riašchielovými zády se dala do pohybu, jak ji koordinátor stahoval z dostřelu. „Rašchete —“ zdálo se, že hlas se mu zlomil obavami.

Blbost! napomenul se okamžitě. *Je to jen hra. To já se bojím, a tak svůj strach slyším i v jeho hlase.* „Neboj se. Letím setrvačností jako neživý kámen. Taktiku znám,“ zavrčel, aby byl ušetřen další pitomé přednášky. Sledoval cíl a odpočet vzdálenosti, která ho dělila. V duchu si opakoval kroky, které budou následovat. Ticho těch několika minut bylo svíravé.

„Plášť lodi je bezpečný,“ oznámil koordinátorovi, co mu prazradily skeny v nátepníku, a současně tím potvrdil, že očima nezjistil nic odlišného. Pak se povrchu opatrně dotkl ocasním hrotem. To byl předepsaný postup. Nakonec pevně uchopil jakousi kolejnici, která se táhla po celém obvodu lodi, a přitáhl se blíž. Současně se rozhlédl, aby si promyslel další pohyb podél trupu. *Na kterou stranu bych měl zamířit? Jsou na to nějaké podrobnější předpisy?* Jediné, co si pamatoval, byla instrukce: najdi nejbližší vstup.

„Otvor máš tři metry nad pravým ramenem.“

„Jsem rád, že nakonec spolupracujeme,“ pokusil se koordinátorovu informaci nějak ocenit, když se vydal udaným směrem. Jestli je tohle všechno doopravdy, bude potřebovat jeho oči, které sledovaly senzory ze skafandru. V případě boje s jakhtanoidy fungoval koordinátor jako jakýsi šestý smysl.

„Já své vojáky vždycky podržím,“ zazněla tichá vyčítavá odpověď. „Měl by ses naučit dělat to stejný pro svýho koordinátora.“

Riašchiel jeho slova raději ignoroval a zahleděl se na trhlínu. Kdyby měl v popisu práce analýzu před opravou, pravděpodobně by si myslel, že je to od nějakého smetí. Možná ta loď proletěla příliš blízko a příliš rychle kolem planetárního prstence nebo shluku asteroidů. V prohlubni zela trhlina, do níž by možná byl schopen strčit čepel na ocase, ale příliš hluboko by se asi nedostal. „Ten otvor je moc malý. Je tady poblíž nějaký jiný?“

„Nejde zvětšit?“

„Pochybuji. Je to kov.“

„Počkej na posily.“

Už zase mě podceňuje! Riašchiel nesouhlasně zavřel a rozhlédl se. Jestli bude čekat na ty loudaly, nepřátelé svoji loď zprovozní a zmizí. „Vidím okno,“ oznámil Metcharovi a přesunul se na opačnou stranu, než bylo koordinátorem zmíněné poškození trupu. Máchl ocasem a třeskl špicí do tvrzeného skla. Prasklina, která se rozeběhla do stran, byla velmi slibná. Udeřil znovu a přikrčil se, aby ho střepiny při dekompresi nezasáhly.

„Takhle budou vědět, kde jsi!“ zajčel Metchar hystericky. „Nemůžeš bušit do jednoho místa. Okamžitě —“

„Dvě rány těsně po sobě se považují za bezpečné. Znam taktiku,“ připomněl mu znovu.

„Je uvnitř!“ vykřikl Metchar. Pravděpodobně mu to napověděly senzory rozpoznávající pohyb nebo život v bezprostřední blízkosti skafandru. Riašchiel prozatím nic neviděl ani neslyšel, ale nátepník ho varoval stejně jako vzdálený kolega. „Jakch —“

„Dobře,“ přerušil ho klidně. Metchar to nemusel upřesňovat. Oba přece moc dobře věděli, kdo je na palubě jakhtanoidské lodi. „Jen jeden?“

„To nevím, dokud nebudeš uvnitř. Zvol jiný místo. Najdi —“

„Použiju první kapsli,“ navrhl a rovnou ji vycvakl z příslušné pozice na hrudníku. Ještě ji ale neaktivoval, jen si ji připravil v dlani. Jednou rychle nakoukl přes okenní rám, a když nezpo-

zoroval žádný pohyb, ihned se vtáhl dovnitř, aby nepřišel o moment překvapení. *Dnes se stanu nejmladším vojákem patnácté generace, který složil jakhtanoida*, problesklo mu hlavou. Už žádné doky a bezpečný sektor kolem základny. Už žádné poslíček. Odted' ho budou posílat na hranice.

Ukázkově máchl ocasem do několika směrů, připraven rozsekát svého protivníka, ať už by se skrýval kdekoli. Ruku připravenou hodit nenápadnou kuličku způsobující omračující výboj. Vzápětí se zmateně rozhlédl, protože kajuta zela prázdnotou.

„Ne. Takticky je výhodnější —“

„Jsem uvnitř,“ oznámil Metcharovi. „Nikoho nevidím.“ *To je zase nějaká hra?* problesklo mu hlavou.

„Je tam,“ trval na svém koordinátor.

„Já ti věřím,“ ujistil ho Riašchiel, i když to nebyla pravda, „ale kajuta je prázdná. Nemůže být za přepážkou?“ přejel pohledem úložné boxy, stěny, palandu a zavřené dveře před sebou. *Taky mohl utéct*, napadlo ho.

„Patrně vlevo od tebe.“

Riašchiel se pochybovačně zahleděl na úzká dvířka. „Tam je jenom —“ *skříň*, chtěl říct, ale zarazil se. „Počkej,“ hlesl, aby znovu nezpochybnil Metcharovo tvrzení. Prudce trhl za madlo a v tu chvíli jako by zkameněl.

„Rašchete?“

Nevěřicně hleděl dovnitř a krve by se v něm nedořezal.

„Je před tebou. Slyšíš mě?“

Krk se mu stáhl a srdce rozbušilo na poplach.

„Rašchete!?“

„To není jakhtanoid,“ zavrčel a neměl daleko k pláči. *Copak mi ten fech způsobuje halucinace? Nebo to nebyl fech, ale jen hodně blbý vtíp? Nebo co to má, u všech zatracených, znamenat? — Je to hra, odpověděl si ihned se stoprocentní jistotou. Jako ostatně všechno dnes. Copak by bezčepeláka jako já pustili na jakhtanoidskou loď? Nováčci se obvykle označovali slovem bezčepelák, přestože čepel na ocase měli. V očích zkušených veteránů se ale tento fakt potvrdil až po pár měsících ostré služby. Nebo po nějakém výjimečném činu.*

Bezčepelák tak vlastně znamenalo, že si své ostří mladý voják ještě nezasloužil. Ještě mu k ocasu nepřiřadilo. Byla to zapůjčená a snadno odstranitelná ozdoba, s níž ještě neumí zacházet stejně obratně a přirozeně jako zkušení veteráni.

„Cože?“ vyrazil ze sebe Metchar. Jestli věděl, o co jde, tak své překvapení hrál velmi dobře.

„Není to jakchtanoid. Ztrácím spojení?“

„Slyším tě dobře —“

„Tohle je další hra...?“ *...abys mi dokázal, že jsem bezčepelák, který by se měl skrývat v docích?* To vědomí mu vešlo do očí slzy. Poslali ho sem, aby se mu vysmáli.

„U Equse, ne!“

„Co testuješ tentokrát?“ vyštěkl Riašchiel. Tvor uvnitř se roztrásl. Ne. Nemohl by ho zabít, ani kdyby zavřel oči. A on je od něj nedokázal odtrhnout.

„Jestli se toho bojíš, sejmi to ocasem. A miř na krk — což nemusím připomínat, protože taktiku znáš.“

Sklouzl pohledem níž. Tam, kde by mohl být krk, rozpoznal cosi chlupatého. Nápadně mu to připomínalo hračku, s níž usínila jeho nejmladší sestřička. „Metchare, tohle není jakchtanoid,“ zopakoval a zachvěl se. Tohle po něm nikdo nemůže chtít. Tohle nejde. To je proti všemu, co se kdy učil.

„A co to teda je? Jsi přece na jakchtanoidský lodi.“

„To mi řekni ty. Ty to tady celé očividně řídíš,“ zaprosil a cítil, jak se mu láme hlas.

„Já, u Equse, snímám jen pohyb ve tvém okolí a detekuju přítomnost života. Světýlka, to je všechno, co mám. Jak ten jakchtanoid vypadá?“

„Jako...“ Rašchet polkl. Opravdu to musí říct? *Dítě!* ječel v něm hlas, který mu obvykle opakoval všechna pravidla, předpisy a poučky. *Je to dítě, do mlhoviny!!! Přece po mně nemůžou chtít, abych zabil dítě!* Co se ale stane, když řekne, že se vzdává?

„Míří k tobě další!“ zaječel najednou Metchar. „Ať už je to jakchtanoid, nebo něco jiného, je načase to zabít a připravit se na další střet. A jestli sis nadělal, tak to plně chápu. A máš povolení

odtamtud zmizet, dokud to první ještě nepředstavuje hrozbu a druhý je relativně daleko.“

„To by se ti hodilo,“ zavrčel Riašchiel a odvrátil se od skříně. Tvor uvnitř byl moc malý a taky moc vyžděšený na to, aby mu ublížil. Neudělá chybu, když ho nechá být. „Odkud přijde?“

„Zprava.“

„Tam je zeď,“ oznámil mu Riašchiel.

„Pak tedy jde chodbou a vstoupí dvěma za tři — dva —“

Riašchiel aktivoval kapsli, kterou doteď svíral v ruce, a připravil se. Jakmile se dveře jen trochu otevřely, nastala další dekomprese. Tvor na chodbě byl ale zřejmě na něco takového připraven, nebo se nehodlal vrhat bezhlavě dovnitř. Riašchiel vyčkal, než nejprudší poryv ustane, a vhodil předmět tam, kde tušil pohyb. Zablesklo se a vzápětí už spatřil tělo třesoucí se v křeči. Jenomže to mělo podobně tenký skafandr jako bytůstka ve skříní. Žádné zbraně. Jen dvě nohy a ruce, oblou helmu a za hledím černé vyřeštěné oči. Drobný tvor za jeho zády ho až nečekaně rázně odstrčil a útlýma rukama objal kapslí zasaženého druhu.

„Do mlhoviny,“ sklouzlo Riašchielovi ze rtu. Menší tvor se na něj ohlédl, trhal ústy a jakýmisi zoubky, které z nich trčely, jako by nadával. „U Equse. To jsem nechtěl... Opravdu.“ vyrazil ze sebe, ale neznal způsob, jak třas a křeče zastavit. Odezní to samo. Za minutu nebo dvě.

„Co se stalo? Trefil jsi to?“ žádal si Metchar informace.

Riašchiel ho ignoroval. Scéna před očima mu úžila hrdlo. „Promiň,“ vypravil ze sebe, aniž by si to uvědomil. *Ve vakuu mě přece nemohou slyšet. A i kdyby slyšeli, nebudou mi rozumět. Nebo budou?*

„Komu to říkáš?“

„U Equse, Metchu už bys mi mohl říct, o co tady jde!“ Riašchielova lítost se proměnila ve vztek. Nejprve dítě a teď něco dalšího nevyzbrojeného. Kde jsou ty krvelačné bestie, které viděl na fotkách? Kde jsou monstra, která ovládal trenažér a jejichž pěsti byly tvrdé skoro jako yakrin?

„Říkám ti na rovinu, že to není žádná hra. Zabij ty dva jakchtanoidy, ať vypadaj jakkoli. Šatchrani taky nejsou jeden jako

druhej. Omračující účinek kapsle potrvá už jen pár vteřin. Strojovnu máš po levý ruce. Nálož tam stačí vhodit. Jestli je loď poškozeneá, ochranný pole kolem *energhomu* nefunguje. Máš vůbec u sebe nálož?“ vychrlil na něj Metchar.

„Moje výbava je kompletní,“ zavrčel v odpověď. „Ale tohle přece nemůžu —“ hlas se mu zlomil, když si představil, že by ty dva bezbranné nešťastníky prostě rozpáral. Nebo nechal celou jejich plechovku vybuchnout.

„Vypadni odtamtud, Rašchete, to je rozkaz!“ zahřměl Metchar, ale vzápětí vyštěkl nečekané varování. „Za tebou!“

Riašchiel Tallesion se otočil. Chodbu náhle zalehl stín ohromného čtyřnohého monstra. Ruce s desítkami prstů se zvedly a zakroužily vražednými nástroji, jako by zkoušely Riašchiela zastrašit.

„Tohle je jakhtanoid,“ poznal ho okamžitě a připravil si druhou kapsli. Monstrum k němu pochodovalo, jako by mělo v nohou přísavky nebo magnety. Nicméně vzápětí se dveře do kajuty, kudy Riašchiel vstoupil, samy zavřely a v úzkém prostoru se obnovila gravitace. Riašchiel dopadl na podlahu jako šelma připravená na všechno. Zkusmo šlehl ocasem do strany a vyrazil.

„Zatlač ho dál do uličky,“ radil Metchar, když dopadla první rána. „Jen ho zaměstnej a ve vhodnéj okamžik vhod' nálož do strojovny.“

To se snadno řeklo, ale mnohem hůře provádělo. Bestie stála jako vrostlá do země. Máchala horníma rukama a odrážela Riašchielovy údery. K tomu dokázala zvednout i spodní dvě končetiny se třemi ostrými drápy. Mladý Tallesion jim věnoval především ocasní špici, aby si čepele udržel od těla. Několikrát se mu podařilo zasáhnout trup a bok, ale jakhtanoid couvl stěží o drobný krůček. Možná byl pomalejší, ale držel jako skála.

„Zablokoval dveře,“ vydechl Riašchiel mezi ostrými výdechy, když si mohl dovolit střelit pohledem tím směrem. Symboly na displeji se také učili rozpoznávat, a tyhle mluvily jasně.

„Kapsle vyřadí mechanismus, pak do nich stačí jen kopnout,“ navrhl Metchar, jenomže Riašchiel musel couvnout.

„Rašchete, tvým hlavním úkolem je zničit loď. Zdržovat se s posádkou je hloupost!“ rozčiloval se koordinátor.

Posádka! blesklo Riašchielovi hlavou. *Ten krok vzad byla chyba*, došlo mu. Ocas právě chystal k nadějnému úderu, jenomže ho vedl přílišným obloukem. „Zatraceně.“ Zaváhal a pootočil se. Locket, který zvedl v krytu, se tím dostal mimo očekávanou dráhu jakhtanoidovy paže a ostrý hrot se zabodl do beder mezi spáry unikátního skafandru. Vlastně se mu Riašchiel sám odkryl a nastavil. „Ne!“

„Do mlhoviny!“ okomentoval to okamžitě Metchar. Zjevně mu skafandr už ohlásil, že jeho voják byl zasažen.

Nic to není, přesvědčoval sám sebe, zatímco v uších mu varovně pípalo, protože celistvost zbroje byla narušena. Odrazil další dva údery. Koutkem oka za sebou zahlédl pohyb. Ti dva nešťastníci se začali zvedat ze země. Znovu kvůli nim změnil dráhu ocasu a v tu chvíli mu nepřítel podrazil nohy. Protočil se jako tanečník v naději, že tak ihned získá ztracenou rovnováhu, a ještě to nepříteli pohotově vrátí. Píchnutí v zádech mu to ale nedovolilo a vzápětí jeho tělem prolétla ještě větší a naprosto ochromující bolest.

„Můj ocas!“ zajčel, když mu jakhtanoidův hrot zajel hluboko mezi obratle.

„Rašchete, bojuj. Jdou ti na pomoc, ale bojuj.“

Dopadl tvrdě na zem, ale přes bolest v páteři to ani nevnímal. Končetiny s podivnými drápy ho otočily na záda. Udeřil do jedné, ale jako by ji jen pohladil. Ruce se mu třásly, začínaly vypovídat službu. Nohy necítil vůbec. Jakhtanoid se k němu sklonil a několika ostrými nástroji přejel po jeho hrudníku, jako by ho chtěl rozpárat. Zbroj samotná záúpěla, ale nedala se tak snadno prolomit. Jen zbraně, které si před opuštěním lodi připevnil do slotů, nedobrovolně opustily své pozice a rozkutálely se po zemi.

„Ne—raaah!“ zašmátral rukama v naději, že něco z toho zachytí a použije k obraně nebo poslednímu zoufalému útoku. *Kde jsou ti pitomí veteráni?*

„Zadrž dech. Musíš —“ Metchar nedořekl.

Riašchiela napadlo, že se možná přerušilo spojení. Ale pochopil, co chtěl koordinátor říct. *Zemřít*. Splnil ten první požadavek. Nadechl se a vytáhl z úst dlouhý jazyk, aby jím překryl nos i ústa. Nic jiného udělat nedokázal. Od páteře se jeho tělem šířila neskutečná muka. Toužil šlehnout ocasem a zabodnout si špici do krku. Nebo by mohl trefit nálož pod paží, ale jako by svůj ozbrojený orgán ani neměl. *Co když už ho opravdu nemám?!*

„Utěsni své tělo a —“ ozval se Metcharův hlas, ale opět ta věta nebyla dokončena.

— *a vydrž to, protože veteráni už nejsou daleko*, zkusil to doplnit. Poslušně stiskl uši, aby své tělo utěsnil. Díky tomu vydrží v narušeném skafandru mnohem déle. I desítky minut.

Vzápětí mu to ale došlo. *Spojení je v pořádku, ale Metchar brečí! On mě odpálí!* Chtěl křičet, že ještě vnímá, ale to by přišel o podstatnou část vzduchu. V ústech cítil krev. Bolest v zádech byla příšerně trýznivá. *Není to hra*, došlo mu konečně. *Je to doopravdy a já tady umřu, protože jsem jenom mladý, slabý poslíček a neumím zabíjet jakhtanoidy, ať už vypadají jakkoli.*

„Rašchete, slyšíš mě?“ ozval se Metchar, on mu ale nemohl odpovědět.

Do zorného pole mu vplula hlava jedné z bytostí, které nechal naživu. *Teď mi to vrátí*, napadlo ho. Ale nezaútočila. Hleděla na něj. Pohybovala rty, cvakala jakýmisi zoubky, které vykukovaly z koutků, a mlaskala. Po zavření dveří se chodba patrně naplnila vzduchem, takže ty zvuky slyšel, i když velmi utlumeně. *To je řeč?* Riašchiel ji vnímal jako z mlhy.

„Rašchete, jak jsi na tom?“ Slova se proměnila v hučení. Vidění se rozostřovalo. Něco se dotklo jeho ruky. „Rašchete —“ zajíkal se koordinátor. „Musím teď —“

Nedělej to, Metchare. Zabiješ dítě, pomyslel si a propadl se do milosrdného bezvědomí.

2. PRVNÍ KROK

O ČTYŘI ROKY DŘÍVE, ROK 7557 TARTACKÉHO KALENDÁŘE

„*Tri-tir!* Tri-tir!“ Teta Naltaki rozhořčeně zaklapala kusadly. Výrazně vystupovala z koutků úst a každé se na konci rozvětvovalo na dvě špičky. Byla plně pohyblivá, a když se naklonila k sobě, dokázala vyloudit až překvapivě širokou škálu zvuků.

Šitaki zvedla pohled od e-krychle, na které plnila úkol do školy, a zadívala se na tetu. Pokaždé měla dojem, že při tak hlasitém klapnutí si musí skřípnout rudou kůži kolem rtů nabarvených hnědou rtěnkou. Nestalo se to, a tak stočila pohled k interaktivním dlaždicím na zdi. Teta sledovala holopřenos z mezirasové planety Kathikali, která byla centrem Spojenecké Spirály. Zobrazoval ohromný historický sál s řadami sedadel uspořádanými vzestupně kolem středu s hlavním pultem, odkud řečnil člen Nejvyšší rady. Právě on tetu tak rozčílil.

„Tri-tir!“ okomentovala to znovu Naltaki. „Jsi úplně bez *ka!*“ ukazovala si na hlavu. „Bez mozku! Bez duše!“ S povzdechem vstala z pohovky. Tehdy si všimla Šitakina udiveného pohledu. „Víš, co je Tri-ka-tir, že ano?“ zeptala se jí.

Přikývla. „Trojice měsíců nad Tartakhati, kde se narodil táta.“

„Ano. Ale je to ještě něco jiného. Víš, podle čeho nebo koho jsou ty měsíce pojmenované? Už jste ve škole brali Knihy bohů?“ Naltaki se najednou zarazila a její pohled jaksi zneprítomněl. „Asi ne. Úplně jsem zapomněla, že jsem tě přihlásila na Swatki-rat,“ zašeptala, jako by to drmolila sama pro sebe. Znovu si povzdechla.

Šitaki zkusila nadšeně klapnout kusadly, aby na sebe upoutala pozornost. Ten zvuk nebyl tak silný, jaký dokázala předvést Naltaki, protože její kusadýlka byla směšně malá a zdobila je

jediná špička. Ale teta to nikdy nijak nekomentovala, na rozdíl od spolužáků... Teď na ni pohlédla a v očích se jí zračilo očekávání.

„Velký bojovník,“ prozradila jí Šitaki. „Tri-ka-tir byl velký bojovník. Narodil se na Stříbr—“

„Hm, skvělé,“ pousmála se a spokojeně mlaskla. Pak se vydala k automatu, aby si uvařila *ičkwu*, jemně sladký nápoj ze sušených bobulí. „No jistě,“ pronesla přitom jakoby opět sama k sobě. „Přece jsem ti zaplatila individuální lekce kulturní výchovy.“

„Povídal mi o něm táta,“ objasnila jí Šitaki. Byla to její oblíbená pohádka na dobrou noc, než její rodiče zemřeli.

„Hlavně jestli ti řekl, že to byl hrdina, zbraň a věrné zvíře,“ osvětlila jí Naltaki. „Trojice. Nerozlučná. Nenapodobitelná ve své síle a odvaze. Neporazitelná.“

Šitaki se usmála. V hlavě jako by opět slyšela tátův tichý hlas, který jí o tom vyprávěl.

„Trigori — tak se jmenoval nejobdůležitější tartak všech dob,“ pokračovala Naltaki na cestě zpět k pohovce. V rukou držela horký hrnek s temně rudým nápojem. „Karika byla jeho očarovaná zbraň. A Tirteku ještě, který ho všude nosil na svých zádech. Dohromady tvořili celek: Tri-ka-tir.“

„Tam o tom tartakovi jsi teď řekla, že je bez ka,“ ukázala na holopřenos.

„Naprosto bez ka,“ Naltaki rozhořčeně klapla kusadly. „Tím je myšleno bez Kariky. Magický meč ze skelné horniny na Černém měsíci, to byla velmi moudrá zbraň, Šitaki. Vedla Trigoriho paži. Nedovolila udeřit tam, kde by její zásah způsobil nespravedlnost. Jenomže tenhle tupec,“ ukázala na holo, „plácá takové hlouposti, že kdyby měl Kariku nad hlavou, okamžitě by přišel o kusadla!“ zaprskala k obrazu, jako by ho mohla zasáhnout. Dosedla na sedačku a zahleděla se na kouřící tekutinu, jako by to byla její jediná útěcha.

„Řekla jsi, že je bez mozku,“ zajímalo Šitaki.

„Taky že je,“ vydechla znechuceně.

„Ale je to člen Nejvyšší rady.“

„Bohužel.“

„Politici a diplomaté ale musí mít mozek. Nemůžeš komunikovat s někým, kdo ho nemá,“ pronášela důležitě, jako by sama byla diplomatkou.

Naltaki pokývala hlavou. „A přesto se to děje. Stačí znát slova a umět je vypouštět ze rtů a okamžitě se někdo dokáže vyšplhat na takovou pozici. Jestli se někdy staneš velvyslankyní, jak o tom pořád básníš, tak to poznáš na vlastní kůži, Šitaki. Na to se připrav.“ Naltaki odložila hrnek na stůl a podala si e-krychli. Zjevně si potřebovala zlepšit náladu něčím pracovním. Několikrát přístroj obrátila, aby vybrala pracovní plochu, na které měla uložené příslušné složky. Pak si dokument nechala zobrazit.

Šitaki se k ní zvědavě přisunula blíž. Zahleděla se na obrázek, který se promítl spolu s množstvím interaktivních nápisů. Ty vedly hlouběji, k podrobnostem, které Naltaki zkoumala.

„A tenhle má ka, nebo nemá?“ zeptala se. Černý tvor měl nad hlavou jen jediný odkaz, což bylo v porovnání s ostatními částmi těla velmi málo.

Naltaki svraštila obočí, jako by o tom doteď ani neuvažovala. „Má, Šitaki. Nejspíš má. Létá ve vesmírných lodích, takže to nemůže být nekomunikující zvíře. Ale to mluvím o mozku. Jestli má ka ve smyslu Trigoriho Kariky, tedy spravedlnost a čest, to nevím.“

„Součástí Nejvyšší rady ale není,“ namítla Šitaki. Ne že by neznala všech devět ras Spojenecké Spirály, ale i tak přelétla pohledem holoprojekci, aby si to ověřila.

Naltaki se zasmála. „Ne, to není. A patrně nikdy nebude.“

„Proč?“ *Může mít někdo ve vesmíru ka a nemít zastoupení v Nejvyšší radě? Rada přece vládne celému světu.*

„Nežije ve Spojenecké Spirále. Není součástí naší vesmírné říše.“

Povědomí o prostoru, který Šitaki znala, se najednou radikálně rozšířilo. *Existuje další prostor za Spojeneckou Spirálou?!* „A kde žije?“

„V Hlubině pod Stříbrnou mlhovinou, Šitaki.“

Šitaki se zamračila. „Tam zítra letíme.“

„Neletíme do Hlubiny. Skočíme přes ni. Nemusíš se bát.“

„Bát?“ Šitaki mlaskla dlouhým jazykem, aby teta věděla, že nerozumí.

„Já řekla bát?“ zasmála se Naltaki a prstem konečně otevřela složku, která ji zajímala nejvíc.

„Ty se bojíš?“ zašourala do toho Šitaki znovu. Chování tety bylo často zvláštní. Ale dnes ještě nějak jiné.

Naltaki olízla jazykem jedno a pak druhé kusadlo, jako by se jí nechtělo odpovídat. „Nebojím se, Šitaki. Letíme s Drakarim, který už jednou do Hlubiny zapadl a přežil to.“

„Takže je to nebezpečné?“

Naltaki se zarazila, nejspíš pochopila, že její neteř nedá pokoj, dokud nedostane vyčerpávající informace. Pak se vrátila k úvodnímu obrázku. Přiblížila tvář obyvatele za Stříbrnou mlhovinou, aby na něj Šitaki dobře viděla. „Říkáme jim netvoři, Šitaki.“

Dívka se zájmem naklonila hlavu na stranu. V mysli se jí vynořily tisíce otázek. *Proč netvoři? Protože mají černou kůži? Protože mají ocas?* Nepřipadali jí ošklivější než tlustí *goriani* nebo čtyřnozí *brotchani*. Nastražila uši, aby jí ani slovo neuniklo. Potřebovala zvážít, jestli se má také bát. Rozmyslet si, jestli chce s tetou vůbec letět. Přitom si ale uvědomovala, že trasu z Písků na Kathikali podnikla s rodiči už několikrát a ani jednou o Hlubině neslyšela. A ani nikdy nikam nezapadli. Prostě hop, a byli na druhé straně Stříbrné mlhoviny. Že by letěli jinudy než teta? Nebo jí o tom prostě neřekli?

„Střeží své území tak úzkostně, že každou loď, která se tam zjeví, zničí. Tedy každou úplně ne. Mnoha se podaří z Hlubiny zase vyskočit.“

„Jako Drakarimu,“ ověřila si, že to chápe dobře.

„Ano. Proto s ním letíme. On dokáže takového netvora zabít.“

„Nebylo by lepší s tím tvorem promluvit?“

„Promluvit?“

„Řídí loď, takže má ka,“ zopakovala informace od tety. „Třeba se jen zlobí, když překročíme jejich hranice.“

„To je nejspíš pravda.“

„Mohli bychom je požádat o odpuštění a oni by nás pak nechali být.“

Naltaki se po tváři rozlil shovívavý úsměv. Pohladila ji po hlavě. „Komunikace je základ diplomacie, víd', ty malá zvědavá velvyslankyně.“

Šitaki se blaženě zavrtěla. Ano. Jednou bude jako táta, tartacký velvyslanec, který zažehnal vzrůstající konflikt mezi tartaky a swatkiiriany. Mohla z toho být válka, ale on to *vykomunikoval*, jak říkala Naltaki. „Mohli bychom to vykomunikovat jako táta,“ pronesla nadšeně.

Naltaki se na ni zadívala. Ústa nechala pootevřená a jen drobně trhla kusadly, jako by nevěděla, jak na takový návrh zareagovat. „Myslíš?“ zauvažovala a Šitaki jí visela na rtech. Cítila ohromné dobrodružství. Pak ale teta zavrtěla hlavou. „Ne. To bychom asi nemohly, Šitaki.“

„Proč ne?“

„Tak zaprvé, já jsem lékařka, ne diplomatka.“

„Ale víš toho o nich už hodně,“ ukázala na množství odkazů kolem černého těla. Nejraději by je všechny otevřela a prozkoumala.

„A zadruhé, takovou komunikaci může provést jen velvyslanec. Ten skutečný a pravděpodobně i pověřený Nejvyšší radou,“ klapla kusadly, aby svá slova podtrhla. „Na něco takového musíš ještě vyrůst.“

Šitaki zkusila třísknout vlastními pohyblivými výrůstky u úst podobně jako ona. Tvrdě a hlasitě. Nepovedlo se jí to a teta pokývala hlavou, jako by to bylo důkazem, že je ještě moc malá.

„Běž si zabalit, Šitaki. Drakari přistane za pár hodin,“ pronesla teta, ale potom se zahleděla na obraz netvora, jako by se nad tím přece jen zamyslela.

„Já se nebudu bát,“ sdělila jí Šitaki. „Nebudu se bát komunikovat. Nikdy.“

Naltaki to vytrhlo ze zamyšlení. Pak rukou ukázala na holopřenos, kde u pultu řečnil pořad tentýž člen Nejvyšší rady. „Ne každý, kdo má ka, stojí za rozhovor, Šitaki. A ne každý je hoden

být součástí společenství,“ pronesla tím přísným tónem, který poučoval, aniž by dával prostor pro námitky.

„A jak víš, že tamten má lepší ka než tady ten netvor? Jen kvůli jménu?“ Pohrdavě zasyčela, což byl zvuk, který její teta nesnášela. Šitaki totiž byla míšenka. Kusadla měla po tátovi tartakovi a dlouhý syčivý jazyk po mámě swatkiriance. Pak sklouzla z pohovky a zamířila do svého pokoje. Nezapomněla při tom dupat.

O ČTYŘI ROKY POZDĚJI, ROK 7561 TARTACKÉHO KALENDÁŘE

„Připravte se na skok,“ oznámil jim Drakari přes interkom. „Za deset minut. Posledních dvacet vteřin budu odpočítávat.“

Šitaki připadalo, že to nemusel říkat. Slyšela to už několikrát. Z Kathikali na Písky a zpět cestovala Naltaki zásadně s tímto čistokrevným tartakem. Jako by se opravdu bála, že zapadne do Hlubiny, odkud se bez zabijáka netvorů nevynoří. Dívka vzala jeho sdělení na vědomí jen tím, že znuděně klapla kusadýlky. Pak se na palandě přetočila na záda a zvedla e-krychli nad hlavu, aby neztratila displej s interaktivní knihou ze zorného pole.

Za dvě minuty se dveře její kajuty rozevřely.

„Šitaki, slyšela jsi?“ zeptala se doktorka.

„Jo.“

„Nemusím ti snad připomínat, kde máš během skoku být,“ pronesla Naltaki a zamířila do kapsle.

Šitaki si povzdechla. Tím, že se jí teta ztratila z dohledu, přišla o možnost cokoli namítnout. Naltaki nesnášela hlasité projevy nesouhlasu, pokud je považovala za naprosto bezpředmětné. Zvedla se, aniž by ztratila kontakt s příběhem a postavami.

„Helmu máš kde?“ napomenula ji Naltaki, sotva vyšla na chodbu.

Šitaki opět znechuceně klepla vnějšími zuby. Obrátila se zpět a po paměti sáhla na polici. Cvaklo to, jak helma opustila držák. S ní v podpaží se pomalu vydala za tetou.

„Pospěš si.“

„Zbývá minimálně pět minut.“

„Pochybuju, že vnímáš čas, když hledíš na displej.“

„Drakari bude odpočítávat.“

„V tu chvíli už ale musí být naše kapsle zavřená.“

Šitaki neurčitě mlaskla.

„Kdyby se cokoli pokazilo —“

„Nouzově se odpálíme zpět na souřadnice, ze kterých jsme skočili. Jo. Já vím. Nikdy se nic nepokazí.“ Šitaki prošla přechodem mezi Drakarího lodí a Naltakinou kapslí, která měla podobu dokonale vybavené laboratoře. Přechod sám nebyl nijak široký. Prostě dvoje dveře, které k sobě těsně přiléhaly. Naltaki nejprve zavřela ty vnější, které patřily k lodi. A potom vnitřní uzamykající jejich osobní cestovní jednotku. Jakmile přistanou doma, dveřmi na opačné straně, které teď nebylo vůbec vidět, jak dokonale doléhaly, projdou do obytné části speciálně uzpůsobeného domu. Nebo spíš vily. Naltaki byla bohatá, především díky svým nepřekonatelným schopnostem v léčení všech devíti ras Spojenecké Spirály.

Šitaki se usadila na nejbližší židli a dál zaujatě sledovala písmena na displeji, případně si pouštěla interaktivní přílohy. Ani nezvedla pohled k interkomu, když Drakari začal z můstku odpočítávat. Dnes už nepotřebovala tisknout Naltaki ruku a modlit se spolu s ní k Tri-ka-tirovi, aby se skok přes Stříbrnou mlhovinu vydařil. A jak si všimla, Naltaki to bez ní nedělala. Prostě seděla v křesle u svého pracovního počítače, který sestával ze tří e-krychlí. Prostřední se dala roztáhnout do formy dlaždic a ona z té plochy teď pročítala data několika pacientů, kteří ji žádali o pomoc nebo jejichž operace už zvládla a jen na dálku sledovala proces rekonvalescence. Nikdy nezůstávala tam, kde očividně nemusela být osobně.

Když Drakari, pilot a majitel lodi v jednom, dospěl k číslu jedna, Šitaki pozastavila přehrávání hudby, která ke knize patřila. Vzápětí se prostor kolem ní nepříjemně zhoupl. Její žaludek udělal kotrmelec a před očima se jí ztmělo. V uších slyšela hučení a také měla dojem, že se jí zastavil dech i tep. Pokaždé ji prostoupil

nepříjemný pocit, že musí vynaložit obrovské úsilí, aby se znovu nadechla, ale jakmile to dokázala, veškeré potíže jako mávnutím kouzelného proutku odezněly. Polkla. Zamrkala a opětovně spustila hudbu a přelá oči na text.

Ve stejnou chvíli se rozezněl alarm.

Naltaki zpozorněla.

„Padli jsme do Hlubiny, Naltaki,“ oznámil jim Drakari. Šitaki připadalo, že to pronesl tak klidně, jako by jim sděloval, že drobně zakopli. „Vydržte v kapsli, než vyměníme krystal.“

Naltaki neuvědoměle přikývla, přestože ji nemohl vidět.

Šitaki pozastavila přehrávání. Všimla si, že prst se jí třese, a srdce najednou cítila až v krku. *Opravdu se to stalo?* Zabloudila pohledem k Naltaki. *Co teď?*

„Klidně čti dál,“ pronesla teta. Její hlas měl ale zvláštní podtón. Odrážel se v něm strach. Nebo nadšení? Vzrušení? Šitaki se v pocitech své tety ještě dostatečně neorientovala, ale jasně si vzpomněla na rozhovor, který s ní před lety vedla. A také na další, do kterého se pustily, když se skok tehdy vydařil. Byla zklamaná a Naltaki možná také. Ale současně se jí určitým způsobem ulevilo. Nyní ale její tvář vypadala jinak a kusadla se jí drobně chvěla.

Šitaki poslechla, ale musela se v dialogu několikrát vrátit, než se chytila. Pohled jí pořád sklouzával k tetě. „Jak dlouho to potrvá?“

„Výměna krystalu je záležitostí několika desítek minut. Jenom před tím musí vychladnout *energhom*, v němž je uchycený.“

Loď se otřásla.

Šitaki vyskočila ze svého místa a přeběhla k Naltaki. Najednou ztratila ten sebeklam, že je jí už deset a dokáže se chovat skoro jako dospělá. V tuto chvíli byla *jen* dítě a potřebovala obejmout. E-krychli nepustila a kniha zůstala aktivní, ale ona to nevnímala. Plně se soustředila na tetu. Na její paže. Na podlahu pod nohama. Na křeslo, které se trochu pootočilo, když tetě vběhla do náruče. A ona měla dojem, že se spolu s ním točí celá loď. I celý její život. „Co to bylo?“

„Nevím.“

„Víš to. Moc dobře to víš. Věděla jsi o Hlubině. A o netvorech. Vždycky víš všechno,“ obvinila ji okamžitě. „Jsou to oni?“

Naltaki nejednoznačně mlaskla. „Pravděpodobně po nás vystřelili,“ konstatovala. Neměla ve zvyku své neteři lhát, pokud ji Šitaki výslovně požádala o pravdu.

„Netvoří?“

„Jeich obranné příhraniční zařízení. Drakari určitě vyrazí s lodí někam do bezpečí, kam nedostřelí.“

„Co když poletí za námi?“

„To neumí.“

„Lžeš.“

„Nelžu. Jsou to automaticky řízené stroje, které víceméně udržují stabilní pozici. Netvoří teprve přiletí.“

Šitaki se rozbušilo srdce ještě víc.

„Pokud nás ovšem zaměří a najdou. Drakari bude určitě zkušeně kličkovat, aby nám koupil čas ke zprovoznění skoku.“

Nebo k opravě lodi, pomyslela si Šitaki. Přece cítila ten otřes. Byli zasaženi. Co všechno se pokazilo? Jak dlouho s tím dokážou letět? Ostražitě sledovala laboratoř. „Neměly bychom se odpálit do bezpečí?“

„Copak?“ ušklíbala se Naltaki. „Najednou už nechceš s žádným z nich komunikovat, slečno velvyslankyně?“

Šitaki semkla rty a odtáhla se od tety, aby jí dala najevo, že není malé ustrašené tartače, i když teď tak trochu ano. Uvědomila si e-krychli v ruce a vložila si na rozevřené místo digitální záložku. Pak přístroj obrátila na protilehlý displej, kde měla už roky uloženou složku.

Teta jí tenkrát vyšla vstříc a zkopirovala nějaké fotky, aby si mohla v pokojíku hrát na navázání prvního kontaktu s netvory. Na záběrech byli samozřejmě ti tvorové mrtví, ale Šitaki znala hned několik programů, které je dokázaly rozpohybovat, jako by byli živí. Jen opravdový jazyk jim chyběl. Jediné, co Naltaki dokázala obstarat, byl slovník původních obyvatel Hlubiny, šachranů, kteří zmizeli neznámo kam. Možná je vyhladil velký dobyvatel a sjednotitel národů Spojenecké Spirály, Taknari Nekonečný.

Ale taky to mohli způsobit netvoři. Proto bylo tak nebezpečné s nimi navazovat kontakt. Nicméně vrčivý šatchranský jazyk se Šitaki líbil a připadalo jí, že se k netvorům hodí.

Naltaki ji mlčky pozorovala, než se odvrátila k počítači.

Minuty ubíhaly, až z nich byla hodina. A potom dvě a tři. Zdálo se to nekonečné. Šitaki chvíli studovala obrázky a v hlavě si zkoušela sestavit úvodní věty. Přecházela při tom po laboratoři. Pak se vracela k židli a četla, než znovu neklidně vyskočila. A pořád dokola.

„Jak poznáme, že se s nimi můžeme setkat?“ zeptala se, když si spolu daly svačtinu z nouzových zásob.

„Patrně bude nedaleko nás jejich loď.“

Šitaki přešla ke zdi, kde si nechala zobrazit na displeji, který byl designován jako okno, výhled jedné z kamer. Fyzicky se o okno nejednalo, protože Naltaki požadovala pro svou mobilní laboratoř pevný plášť. Pak zvolila jiný směr, ale nic zajímavého ani znepokojivého nezpозorovala. Nakonec nechala výhledy střídát a sama se vrátila k e-krychli a další zábavě.

Z té ji vytrhlo, až když Naltaki vstala od počítače. Přešla k displeji a ukončila střídání. Šitaki k ní ihned přiběhla.

„Zpomalili jsme,“ konstatovala teta.

„Jak to? Něco se pokazilo?“

Naltaki zavrtěla hlavou. Šitaki připadalo, že je zklamaná. „Patrně jsme natolik v bezpečí, že Drakari nepovažuje za nutné dál kličkovat. Vymění krystal a skočíme zpět na naše území.“

Šitaki upřela pohled do hvězd tam venku. Teta výhledy nepravidelně střídala. Přitom čas od času vzhledla k interkomu, jako by se ptala, jestli nesehalo něco u Drakariho.

„Trvá to víc než pár minut,“ podotkla Šitaki.

„Zřejmě se při skoku pokazilo víc věcí.“

„Nebo naši loď poškodil ten výstřel.“

Naltaki mlčky přikývla. Nato přešla ke komunikátoru a stiskla jednu z ikon. „Jak to vypadá, Drakari?“

„Už to bude. Pár minut. Nanejvýš hodina.“ Hlas zněl naštvaně. Nebo že by měl Drakari strach? K tomu šlachovitému a věčně usměvavému tartakovi se ale něco takového naprosto nehodilo.

Možná se jen zlobí, že jsme ho vyrušily, napadlo Šitaki. „A co když ne? Co když přece jen přiletí? Co uděláme?“ napadlo ji najednou.

Naltaki zablýsklo v očích, ale vzápětí se zamračila. Jakmile ale otevřela ústa, její tvář se proměnila, jako by v tom zlomku vteřiny přehodnotila svůj výrok. „Je to krásný sen, Šitaki. A věřím, že jednou třeba budeš slavnou velvyslankyní, která povede první komunikaci s netvory. Ale ne dnes,“ konejšivě ji pohladila po hlavě. „Jestli se dnes objeví a dostanou na loď, tak toho netvora Drakari zabije a hned potom skočíme. Tak to totiž chodí. Drakari by s ničím jiným pravděpodobně nesouhlasil.“

„Zabije?“ Šitaki se zaškaredila a vzápětí jí poklesla brada a dlouhý jazyk samovolně vyklouzl z úst. Na jednom z displejů se totiž něco objevilo a zdálo se, že se to pohybuje směrem k nim. Ihned přiběhla blíž a teta jí byla v patách. „Jsou to oni?“

„Kdo jiný?“ hlesla teta tak tichounce, jako by tomu sama nevěřila.

„Co teď?“

Naltaki se na Šitaki zadívala, jako by nerozuměla. Na moment se zdálo, že svou přednášku zopakuje, ale to nemívala ve zvyku.

„No tak, teto! Je to šance. Otevřeme hangár?“ navrhla, protože tamtudy se vstupovalo na loď. V očích jí zaplálo, jako by veškerá Naltakina slova pustila z hlavy hned poté, co je teta vyřkla.

„Ať tě to ani nenapadne. Drakari tě uvidí a urazí ti kusadla.“

„Nebo půjdeme my za nimi? Jak jinak si s nimi můžeme promluvit?“ Šitaki sledovala, jak stroj zpomalil a srovnal s nimi směr i rychlost tak, že si od nich udržoval stabilní vzdálenost.

„Obvykle na loď vstoupí oknem v některé z kajut. Alespoň to tvrdí přepravci,“ prozradila jí Naltaki, ale vzápětí hlasitě klapla kusadly. „To se ale nestane, protože Drakari už za pár minut skočí.“ Překontrolovala čas.

„Jestli na nás znovu vystřelí, tak —“

„To nemají ve zvyku, Šitaki. Právě díky tomu se spousta lodí v pořádku vrátila domů.“

Šitaki tetu chvíli pozorovala, jako by přemýšlela, jestli jí může věřit. „Dobře. Tak půjdu do kajuty a počkám tam na něj,“ chytila se poslední nadějně informace a zamířila ke dveřím. Čekala klapnutí kusadel, ostré a nesmlouvavé. Čekala něco jako: *Tak na to zapomeň, mladá dámo!* Ale neozvalo se ani jedno.

Naltaki za ní hleděla. Kusadla se jí chvěla, jako by o sebe měla každou chvíli křísnout a zasypat ji zákazy a příkazy. Jenomže tohle teta moc často nedělala. Raději vyjednávala, než zakazovala. A často nechávala Šitaki dělat si, co chtěla, podle hesla: *Spálit se musí každý sám, aby pochopil, co je horké.*

„Nasaď si helmu a rukavice,“ požádala ji nakonec. „A snaž se, aby tě Drakari neviděl.“

Šitaki poslechla a teta jí otevřela dveře.

„Skok se zpozdí,“ ozval se Drakari interkomem.

Protože přiletěli oni, domyslela si Šitaki a rozběhla se.

„Neopouštějte laboratoř. A kdyby se to fakt posralo, vyzvu vás k odpalu, Naltaki,“ neslo se jí nad hlavou i z reproduktorů v helmě.

Tiše klusala chodbou. Co chvíli se zastavila a naslouchala. Jednou se přikrčila a viděla, jak se někdo z posádky mihl křížovatkou. Pak už měla kajutu jen pár metrů daleko. Vklouzla dovnitř a zavřela dveře. Zadívala se oknem ven na vesmír. Byl stejně poklidný jako kdykoli jindy, když s tetou cestovala. Kdyby nevěděla, co se děje, ani by ji nenapadlo, že je něco jinak než obvykle.

Pomalu přešla k oknu blíž a zahleděla se ven. Třeba toho tvora uvidí a zamává na něj, aby věděl, že chtějí komunikovat. Loď zahlédla vysoko nad sebou. Byla černá, a vzhledem k tomu, že sladila svůj pohyb s jejich plavidlem, působila naprosto nehybně jako nějaký přízrak nebo sen.

Šitaki se rozhlédla po kajutě. *Bude muset rozbít okno, aby se sem dostal. To způsobí dekompresi,* uvědomila si. *Měla bych se něčeho pořádně chytit.* Zrak jí padl na palandu. Ta byla opatřena bezpečnostními pásy. A taky na ní ležel její plyšový kamarád Yliši. „Já tě tady nechala?!“ vyjekla Šitaki a rychle stiskla hračku v náručí, aby se jí omluvila. „Odpust mi to, prosím. Snad ses sám nebal,

co?“ pohládila srst a kusadly zlehka pročísla husté chloupky na jeho hlavě.

Najednou se kolem okna něco mihlo.

Šitaki se prudce rozbušilo srdce. Okamžitě si představila třítící se sklo. Aníž by nad tím přemýšlela, otevřela skříň, skočila do ní a zavřela za sebou. Pak uslyšela náraz a po něm hned další. Dvířka držela dobře, takže nepocítila nic zvláštního, co by jí prozradilo, jestli došlo k dekompresi. „Jsme diplomaté, Yliši. Velvyslanci. Otevíráme komunikaci s neznámými civilizacemi,“ tichounce šeptala hračce, aby zahнала strach. „Co myslíš, mám jít ven?“ zahleděla se do nehybných očí. „A mám říct jen *ahoj*, nebo něco víc —?“

Dveře její skříně se náhle otevřely a ona nad sebou uviděla obrovského černého tvora. Ocas, který byl zakončen ostrou špicí, na ni mířil od jeho boku. Ale nezaútočil. Díval se na ni. Tedy alespoň si to myslela, protože přes černé hledí helmy nebylo nic vidět.

„Co se děje, Šitaki?“ ozvala se teta přes komunikátor. „Najednou ti vyletěl tep.“

„Je tady, teto. A dívá se na mě,“ osvětlila jí ochotně. „Teď začneme komunikovat.“

„U Tri-ka-tira!“ vyjekla Naltaki, ale dál už se na nic neptala.

„Ahoj,“ odhodlala se Šitaki a pak si uvědomila, že ji vlastně nemůže slyšet, jestli je kolem vzduchoprázdno. „Co nějaké gesto, Yliši?“ obrátila se na hračku, aniž by z netvora spustila oči. Nikdy jí nedošlo, jak obrovská je to bytost. „Napadá tě něco? Zase aby se neurazil. Goriani se tlučou do prsou, což brotchani považují za výzvu k boji.“

Najednou se od ní odvrátil. Zahleděl se na dveře a přitáhl se k nim. Zdálo se, že se chystá k útoku.

Šitaki došlo, že se nejspíš ke kajutě blíží teta. „Ne, prosím. Nejsme nepřátelé,“ zkusila zakřičet, přestože věděla, že je to naprosto zbytečné. Vždyť tu nebyl žádný vzduch. A i kdyby byl, netvoři jejich řeč nejspíš neznají. „Ach, jestli přijde Drakari, tak tě zabije,“ blesklo jí hlavou, ale z nějakého důvodu se jí nepodařilo přimět

ruce a nohy ke spolupráci. Dřepěla zaklíněná na dně skříně, a čím víc se snažila pohnout rukama, tím víc škrtila Ylišiho.

Dveře se otevřely a Šitaki zahlédla Naltaki. Vlivem dekomprese málem vlétla tomu tvorovi do náruče. Ale včas se zachytila. Víc udělat nezládla, protože na ni černý nepřítel něco hodil. Na hrudi se jí zablesklo a Naltakino tělo se dalo do třasu, jako by procházelo nějakým záchvatem.

„Co jsi to udělal?!“ vyjekla Šitaki. Strčila Ylišiho pod pružnou část opasku a prudce se vymrštila ze svého místa. Odrazila se nohama a zamířila k tetě. Ale protože stál v cestě on, natáhla ruce a uchopila ho za mohutnou paži, aby ho odstrčila. V prostředí beztlíže to nedalo vůbec žádnou práci. Vlastně se ani nebránil. Zíral na Naltaki a téměř se nehýbal. Ocasem se držel někde na druhé straně dveří, takže Šitaki nijak neohrožoval. Přitáhla se k tetě a zapřemýšlela, co teď. Měla by ji odnést do laboratoře, sundat helmu, zaklonit hlavu a vytáhnout jazyk... Sklouzla pohledem k hrudi, kde se černal kruh po zásahu tou divnou zbraní.

Co když to nebude tak jednoduché? Co když ji zabil? Zůstala zírat do helmy, ale teta se zachvěla už jen několikrát a potom povadla. Oči měla zavřené, ústa pootevřená. Vypadalo to, že jen spí.

„Tys ji zabil?!“ vyjela na něj. Odsunula tetu kousek hlouběji do chodby a popruhem na skafandru ji zajistila u nejbližší úchytky. Pak ji napadlo sáhnout tetě na hrudník. Zdálo se, že se zdvihá. „Tedy nezabil,“ dovtípila se. „To máš jediný štěstí!“ obrátila se na něj a snažila se vypadat rozhořčeně, aby v něm probudila svědomí. „Jinak bych se s tebou už nebavila!“

Přisunul se blíž a dveře její kajuty se automaticky zavřely. Na displeji vedle nich se rozblikalo několik ikon poukazujících na obnovu obvyklého prostředí a potom už Šitaki cítila, jak ji umělá gravitace táhne k zemi. Ujistila se, že Naltaki měkce dolehne na zem. Ideálně do stabilizované polohy. Až pak si uvědomila, že se chodbou rozléhá dusot těžkých bot.

„Šitaki?!“ klapl Drakari kusadly, jakmile ji uviděl. Musel křičet, protože jeho hlas zaslechla velmi dobře i přes helmu a zbroj, do níž byl navlečený. „Co tady, u řasa, děláš?“ Mířil k nim jako

nějaký nezastavitelný obrněný stroj. „To jste si s Naltaki vyšly na procházku nebo co?“

Drakari tě uvidí a urazí ti kusadla, vybavila si tetino varování. „Hledala jsem Ylišiho,“ zalhala.

„Teď, když jsme v Hlubině?“

Černý tvor se zvedl od tety a několikrát máchl ocasem. Drakari v odpověď roztočil sady nástrojů v rukavicích. „Padej zpátky do kapsle,“ pronesl k tartace.

Šitaki se roztřásla, ale odmítala poslechnout. Zbraněmi se přece v diplomacii ničeho nedosáhne. „Ne.“

„Šitaki —“

„Tetu tady nenechám!“

Chodbu zalehl ohlušující třeskot, jak se Drakariho zbraně setkaly s netvorovým skafandrem a ocasem.

Šitaki se mimoděk schoulila co nejtěsněji k Naltaki. Vší silou jí zatřásla. „Teto, prober se. Prosím! Nebo ho Drakari zabije! Teto!“

Naltaki trhla víčky. Nato pohnula i rukou. Dlaň jí dopadla na helmu, jako by si nepamatovala, že na sobě něco takového má. Vzápětí se ale zřejmě rozpomněla, protože se vymrštila do sedu.

„Pozor!“ vykřikl Drakari a vrhl se na netvora ještě zběsileji, jako by mu mohl zabránit, aby ocasem rozpáral Naltaki, kterou měl za zády.

Šitaki se schoulila na zem. Ostrá špice ale prudce změnila směr a těsně se tetě vyhnula. Naltaki s výkřikem zacouvala.

„On ho zabije!“ zakvílela Šitaki znovu, když viděla, jak Drakariho ruka dopadla netvorovi někam na záda. Sevřela Ylišiho pevněji, jako by s tím její oblíbená hračka dokázala něco udělat, a do očí jí vyhrkly slzy.

„Doufejme,“ vydechla Naltaki a dala se do couvání. „Pojď, Šitaki.“

Šitaki zavrtěla hlavou a dál hleděla na souboj. Zbraně obou nepřátel se jen míhaly vzduchem. S každým třesknutím sebou trhla. Drakariho nástroje vrčely a čas od času zakvílely o netvorovu zbroj, až jí tím zvukem vyhrkly slzy do očí.

„Vypadněte odtud!“ zaburácel Drakari.

„Ne!“

„Šitaki!“ teta se k ní natáhla a chytila ji za rukáv.

„Mohla jsem s ním mluvit, kdybys nevpadla dovnitř,“ vyčetla jí. „Už jsme se seznamovali.“ Vytrhla se z jejích prstů a po čtyřech se přiblížila. Třeba to Drakariho přiměje zacouvat. Nebo zastaví alespoň netvora.

Ohlédl se. Ocas ji minul ještě těsněji než prve Naltaki. A potom se nepřítel prohnul v zádech, jak ho Drakari konečně zasáhl. Ven z černé helmy uniklo hluboké zavrčení.

„Zastav ho!“ zaječela Šitaki a použila tak vysoký hlásek ze své swatkirianské poloviny genů, že i Drakari se zpozdl s dalším úderem, jak mu to bylo nepříjemné.

Netvor padl na zem. Drakari do něj alespoň ještě kopl, a když se nedočkal odvety, obrátil ho k sobě. Nástroje na rukou se opět rozvířily. Rozmáchl se.

„Přestaň!“ Naltaki se konečně zvedla.

Drakari zaváhal.

„Už je dost zraněný. Už nikomu neublíží. Ani se nebrání. Já se o něj postarám. Ty běž zprovoznit skok, ať nám sem nevleze další.“

Drakari přemýšlel jen vteřinu. „Siku, co je s tím skokem, u řasa?“

„Minutu!“ odpověděl mu kolega. Mohl být ve strojovně nebo na můstku, to Šitaki nevěděla, jen ho slyšela z interkomu.

Drakari se mezitím sehnul a nástroji prudce přešel netvorovi po hrudníku. Šitaki opětovně zaječela. Pak si ale uvědomila, že pilot jen z nepřítelovy hrudi sloupł spoustu cizích nástrojů, možná zbraní. Vzápětí mu ještě dupl na ocas a vytrhl ostrou špici.

Šitaki měla dojem, že se jí udělá špatně, ale pak pochopila, že krev z ocasu nevytryskla. Neodřízl ten osten, protože to nebyla kost. Jen vybavení připevněné na konci živého orgánu. Přesto si přála, aby už šel pryč a nechal toho chudáka být.

„Vyhoď to odpadní šachtou ven. Mohlo by to bouchnout,“ instruoval Naltaki, přitom rukou obsáhl všechny ty věci válející se na zemi.

„Hlavně už skoč!“

Konečně se od nich odvrátil a dal se poklusem ke strojojně. Cestou ze sebe strhával rukavice, pak helmu a nakonec i krunýř, ale to už Šitaki neviděla.

„Uzdravíš ho?“ zeptala se tety. Po vzoru Drakariho si sundala helmu a pomohla Naltaki obrátit tvora na břicho, protože hlavní zásah utrpěl ten nebožák někde na zádech. Možná na bedrech.

Naltaki neodpověděla. Z kapsy uniformy vytáhla průsvitnou nanofólii a zběžně ji přilepila na nejkritičtější místo. Tyhle základní věci první pomoci nosila stále při sobě, stejně jako multifunkční e-krychli, která v sobě skrývala univerzální nástroje, od nůžek až po drobný displej na poznámky. Teď díky ní mohla ovládat i náplast. Nanoboti tak dostali pokyn k analýze zranění a nejspíš se ihned dali do zastavování krvácení. „Běž pro lehátko. Musí ihned do mé laboratoře. Jinak ho Drakari dorazí.“

„Skok za dvacet vteřin!“ ohlásil Drakari a rovnou začal odpočítávat.

Šitaki vyrazila, jako by běžela školní závod. Sklouzla se po podlaze v laboratoři a zastavila s rukama na lehátku uprostřed. Pomocí dotykových bodů v rukojeti ho uvolnila z podlahy a naměřovala ke dveřím a do chodby.

Začala lehátko spouštět ještě dřív, než zastavila u tety. Potom kolem nehybného těla natáhly levitační tyče a nechaly tělo zvednout se z podlahy a přesunout. Díky pohonu koleček nemusely nijak tlačit, jen nastavily rychlost a uháněly do bezpečí. Ani si nevšimly, že netvorův ocas sklouzl stranou a zanechával za nimi krvavou stopu. Těsně před prahem se jim svět protočil pod nohama. Přesto se maximálně soustředily, aby nezpomalily. Šitaki se málem pozvracela, jak bojovala proti tlaku. Skok vyžadoval klid, ale na ten neměla čas.

„Šitaki,“ ozvala se Naltaki, jakmile se dala do prozkoumávání zranění.

„Ano, teto?“ Sama se postarala, aby lehátko dosedlo na místo.

„Vezmi si nějaký úložný box a běž do chodby posbírat všechno, co Drakari strhl z netvorovy zbroje.“

„Dobře,“ vyhrkla a ihned to vykonala. Když se ani ne za minutu vrátila, Naltaki už měla před sebou paletu nástrojů a zkušeně napravovala škody, které napáchal Drakari. Mrkla na ni a kývla, aby neteř vrátila box na místo. Pak si ji znovu přeměřila zkoumavým pohledem, který dával tušit, že její mysl pracuje na plně obrátky a řeší víc věcí naráz.

„Drakari se nesmí dozvědět, že jsi šla do kajuty schválně, abys s ním promluvila. Jasně?“ pronesla, už zase zabraná do léčení.

„Řekla jsem, že jsem tam zapomněla Ylišiho,“ sdělila jí a mimoděk sáhla k pasu, jestli ho nikde neztratila. Jak ho chytila, uvědomila si, že má ruce od cizí krve. Na chvíli si nebyla jistá, co bude horší. Jestli opustit netvora bojujícího o život, aby vložila Ylišiho do čističky, nebo ho nechat v takovémto ušmudlaném stavu. *Život je přednější*, ujistila se v duchu a přejela pohledem tetu. Její oblečení bylo také plně tmavých skvrn. Jako vždy je vůbec nevnímala. Ne, dokud pracovala.

Naltaki spokojeně přikývla. „Víš, považoval by to za šílenství. Už tak na nás bude dost naštvaný. Nech mluvit mě, určitě ho přesvědčím, aby tady náš černý přítel mohl zůstat, ano?“

„Dobře.“

„Je to první krok, Šitaki. První z mnoha, které budeme muset ještě udělat, abychom ho udržely naživu.“

„Protože netvoří na naše území nesmí,“ doplnila, aby se blýskla bystrou myslí.

„Petrně budeme muset lhát úplně o všem. Ale budou to diplomatické lži, jasně? Takové, které povedou k míru. Jednou...“ Teď se tetě opravdu zachvěla kusadla a v očích jí zaplálo.

Šitaki jí naprosto rozuměla. Sama se cítila stejně. *Až ho dá Naltaki do pořádku, tak ho budu držet za ruku, aby se rychleji uzdravil. Tak pozná, že jsem přítel. A taky se naučím jeho řeč. Budu první ve Spojenecké Spirále, kdo dokáže komunikovat s netvory. A komunikace je základ diplomacie*, pomyslela si a její srdce poskočilo nadšením. *Nikdo už nebude poukazovat na to, že jsem mišenka. Když budu umět, co nikdo jiný, nikdo mi mou pozici velvyslankyně nesebere.*

„Rozumíš tomu?“ zeptala se Naltaki, když její tvář opět nabrala obvyklý neutrální výraz.

„Samozřejmě,“ klapla důrazně kusadýlky. „A s čím ti teď můžu pomoci?“

Naltaki k ní na vteřinu zvedla pohled. „Stoupni si do rohu a tvař se tak provinile, jak jen dokážeš. Jako by se to celé stalo úplným omylem.“ V tu chvíli Šitaki uslyšela Drakariho dunivé kroky. Blížil se sem a zřejmě neměl dobrou náladu.

„Prosím, ať ho nezabije,“ stačila ještě zašeptat, než vešel. A když se na ni podíval, přitiskla si Ylišiho na hrudník jako štít.

3. ČEPEL A ŠTÍT

O SEDM LET DŘÍVE, ROK 4030 ŠATCHRANSKÉHO KALENDÁŘE

Sen protrhlo zachichotání. Následovalo zadupání nožek na měkém koberci a trhnutí závěsy. První ranní paprsky se mu opřely do víček. Ale dříve, než se stačil rozmyslet, jestli to třeba nezvládne ignorovat, trhla sebou návštěvnice, která mu do postele vlezla někdy po půlnoci. Riašchiel schytl kopanec do břicha, jak se mladší sestra Ishiel otáčela, aby tomu protivnému světlu unikla. Přetáhla si deku přes hlavu, čímž mu sebrala teplo z ramen. Od otevřeného okna pronikl dovnitř chladný vzduch a v ten moment bylo po spánku.

Zavrčel.

Jako obvykle to nikoho nevystrašilo. Malá sestřička, která sem tak neomaleně vrazila, se znovu potměšile zasmála a skočila na něj. „Je ráno! Už je ráno!“

„Au! Luisio!“ snažil se ji včas odstrčit, aby ho nesevřela do láskyplného objetí.

„Pohoupej mě na ocase,“ zaprosila a vtiskla mu pusou. Ovšem rukou mu stiskla poraněné ucho. Právě kvůli němu byl propuštěn z výcviku do domácího léčení.

Zasyčel a vykroutil se jí z objetí. „Dej mi pokoj.“ Trhl pokrývkou, ale Ishiel, schovaná pod ní, ji držela pevně.

Riašchiel měl co dělat, aby se dostal z postele a ani jedné sestře neublížil. Luisia se mu ihned vrhla na ocas a pevně ho sevřela. Zase ji potáhne až do jídelny, pochopil a rozmrzele jím zatřásl. Udržela se, a ještě to považovala za zábavu, takže pokoj zaplnil její smích, který mu dráždil uši.

Přehodil si přes záda košili, vklouzl do volných rukávů, pestře vyšívané cípy si ale kolem zápěstí neomotal. Natáhl si kalhoty a vyšel z pokoje, zatímco si kolem boků vázal pás.

„Kryj se!“ ozvalo se zleva.

Riašchiel stačil zvednout loket. Jeho instinkty nikdy nezklamaly, i když zatím jen rozespale mžoural a mysl upíral k jedinému: ke snídani. A taky si přál odtud vypadnout. Jeho malý pokoj na základně pro výcvik smíšených vesmírných vojáků byl klidnější. Vládlo v něm šero, protože okna byla malá. A takto brzy jej postupovalo ticho, jak si každý vážil i té poslední minuty na tvrdé palandě, než je naženou na cvičiště a do učeben. A pokud šlo o poštuchování, tak přišlo obvykle až po ranním běhu. Nebo během něj. Ale rozhodně mu nikdo nelezl do postele.

Do lokte mu narazila pěnová kulička. Další se odrazila od jeho ramene. Poslední schytl pod samodržící náplast, která mu kryla natržené ucho.

„Mieline,“ zavrčel káravě.

„Jejda, promiň,“ vyjekl bratr a jal se municí sbírat.

„To nemohlo bolet,“ ozval se od dveří do jídelny jeho starší bratr, smíšený vesmírný voják patnácté generace.

„Neřekl jsem, že to bolí,“ ohradil se Riašchiel a dokončil vázání, aby mu kalhoty nesjely na zem.

„Eršiete, pohoupej mě!“ vykřikla Luisia, když ho spatřila. K Riašchielově úlevě se pustila své dosavadní kořisti a rozběhla se k němu. Eršiet se ochotně otočil. Přidřep, aby se mohla chytit výš. Zavrčel, ale povzbudivě a vesele. Nato povyskočil a zhoup, se v bocích.

Další radostný smích Riašchielovi zaburácel v uších, ale uniknout tomu nemohl. Oba sourozenci svým dováděním blokovali chodbu. Zamračil se na ně a Eršietovi jeho pohled neunikl.

„Nejprve běž za matkou,“ řekl a kývl hlavou směrem, odkud právě přišel. Očividně už to měl dnes za sebou.

Jasně, ranní odběry, uvědomil si a s povzdechem tam zamířil.

„Máš ještě *achš*?“ zeptal se starší bratr, když ho míjel.

„Ano.“ *A ještě dlouho ho mít budu,* povzdechl si v duchu. Péče o jeho zranění nebyla valná právě proto, aby se hojila co nejpomaleji. Po celou dobu, kdy jeho tělo nebylo v naprostém pořádku, jeho hrudní chapadlo tvořilo léčivý hlen — *achš*. Bylo mu jasné, že

mu jizva zůstane už navždy, ale dělat s tím nic nemohl. Matka i její manžel to tak prostě chtěli, proto musel kvůli hloupému uchu domů. Ne že by mu vadila bolest. Kdyby nebyl Tallecion, nebo kdyby byl čistým šatchranským vojákem, nejspíš by mu to jen zalepili a hned by ho nahnali zpátky na cvičišť. Ucho přece k boji nepotřebuje. Ale bohužel byl tím, čím byl, a jeho rodina potřebovala achš k vědeckým účelům.

Přešel ocasem spodní část dveří, což vydalo specifický drnčivý zvuk, kterým ohlašoval svůj příchod, a rovnou vešel.

„Dobré ráno,“ pronesl ihned Nielan, matčin manžel.

Riašchiel jen zamručel.

„Já vím, že to biologicky není tvůj otec, ale pořád bydlíš pod jeho střechou,“ vytkla mu matka, aniž by zvedla obličej od přístroje, kde nejspíš zkoumala léčivý hlen staršího bratra. „A je to otec všech tvých sourozenců.“

Ne úplně všech, pomyslel si, protože jeho matka měla celkem pět smíšených vojáků, jako byl on. Poskytla mateřskou buňku a polovinu své DNA, šatchrané to následně obohatili o mutantní geny, a z toho všeho se zrodil vesmírný voják. Otec k tomu potřeboval nebyl, ale zvyk je zvyk a tradiční rodina se musí ctít. Poslušně pozdravil, vědom si toho, že Nielan je až ten poslední, kdo mu dnes kazí ráno.

Otec mezitím připravil nádobku pro odběr hlenu, jako by si jeho neochoty vůbec nevšiml.

„Špatně ses vyspal?“ zajímal se, když viděl, že Riašchiel stojí jako loutka a vůbec se nesnaží spolupracovat. Natáhl k němu ocas porostlý jemnými chloupky, aby dal najevo svou náklonnost, ale musel jej sám omotat kolem Riašchielova nehybného orgánu. Na dvě kličky. Tak se to v rodinách dělalo. *Jsem tu s tebou*, to se tím dotykem sdělovalo. *Vnímám tě. Vnímej mě.*

Riašchiel zůstal jako socha. „Ishiel mi zase vlezla do postele,“ postěžoval si.

„Trpí na noční můry. S tebou spí klidněji,“ zkusil mu to vysvětlit a zvedl nádobku výš. Od Riašchiela se očekávalo, že nechá hrudní chapadlo vyklouznout ven z podkožního vaku pod krkem.

Proč nejde za tebou? měl chuť namítnout, ale jen semkl rty. Věděl proč. Jeho postel byla jako jediná volná. Otec spal s matkou. Eršiet s nejstarší sestrou — přitom se všichni tvářili, že o tom nikdo neví. Ostatně měli společného jen jednoho rodiče, a i toho jen z poloviny. Navíc vojáci byli neplodní, takže nehrozilo nic, čeho by rodina později litovala. A zbylí tři vesmírní bratři už se odstěhovali do vlastního. Domů chodili jen odevzdávat hlen, a to brzy ráno ještě před prací. Riašchiel byl tedy poslední, na koho rodiče čekali.

Prsty jemně zachytil citlivý orgán. Nato začal tlačit hlen do nádobky. Všechno do poslední kapky. Pro jeho ucho nic nezbude. Přes den se na ráně utvoří strup, který si večer strhne. Dokud to krvácí, tělo tvoří látky pro rychlejší hojení. Na to ale nedojde.

„Jsi prostě vesmírný voják,“ přidala matka, „její velký bratr a ochránce.“

„Jsem stroj na achš,“ ušklíbl se a trhl ocasem, aby se zbavil Nielanova doteku. Svoji dnešní porci už měl, tak od něj mohl odstoupit.

„Tak nemluv.“ Matka se k němu otočila, aby ho pokárala i pohledem.

„Nic nechráním, když dřepím tady doma,“ dovolil si vycenit zuby po šatchranském způsobu. „Tak k čemu mám tohle tělo? K čemu vůbec jsem?!“

„Jak se můžeš tak hloupě ptát? Život není jen fyzický boj. A tohle,“ Nielan ještě na chvíli pozvedl achš, než jej uschoval do chladicího boxu k ostatním dnešním dávkám, „je budoucnost.“ Vzorek, který z nádoby odebral před jejím uzavřením, podal své manželce.

Je to nesmysl, pomyslel si, ale dobře věděl, že něco takového vyslovit nesmí. Matka i Nielan byli na svůj výzkum hrdí. „Šatchranský voják by si tím potřel ránu a pokračoval ve výcviku.“

„A potom by zamířil k Jakhtanoidské mlhovině, ne?“ Matka provedla ocasem posměšnou kličku. Nebylo to poprvé, co stočil hovor na toto téma, takže už předem věděla, kam to povede — k sebeobětování se na hranicích.

„Jsem plně bojeschopný!“ Měl co dělat, aby na ni nezavrčel. Raději zvedl ocas a přešel prsty po výrazných kostních výstupcích, aby se uklidnil a vzpamatoval. Na rozdíl od etaquenů byla jeho kůže drsná a bez jediného chloupku. „Neměl bych se tady povalovat.“

„Naše rodina chrání etaquenské území jinak,“ pronesla. „Etaqueni mají momentálně jiné problémy než se honit za přízraky.“

„Nejsou to přízraky. Jakchtanoidi jsou skuteční. A já chci bojovat. Chci být štítem i zbraní. Chci být zárukou přežití.“

„Skuteční? Vážně? Jednou za pár týdnů se někde nějaký na pár hodin objeví a buďto zmizí, nebo je zničen. To ti přijde jako hrozba?“ povytáhla pečlivě sčesané obočí, které zdobilo několik třpytivých kamínků.

„Nevíme, proč se tak chovají,“ přiznal už mírněji. „Ale existují. A můžou se hrozbou snadno stát.“

Jeho matka vstala a přišla k němu blíž. Už teď, ve svých čtrnácti letech, byl o hodně vyšší než ona, takže automaticky poklekl. „Ten skutečný boj probíhá tady. Boj o prostor. Etaquinian praská ve švech a ne každý se chce dělit o Krashwill se šatchrany. Naše rodina zachrání svět tím, že vybuduje nový ráj,“ připomněla mu a pohladila ho po rameni. „Ve Falwerově soustavě se terraformuje nová planeta. A tvůj achš, Riašchieli, pomáhá přírodě růst rychleji. Copak to nevidíš, jak se tady na Etaquinianu dusíme tím, kolik nás je? A den za dnem přibývají další.“

„Ano,“ tiše zavrčel, ale nepodařilo se mu semknout rty jako obvykle. „I já se tu dusím,“ přiznal najednou. „Ale chtěl bych jít jinam než do neosídlené pustiny.“ Takhle daleko se v tomhle rozhovoru ještě nedostal. Doposud nic nenamítl, když mu přednesla, že je svým způsobem hrdinou, jen trochu jinak, než by se mu líbilo.

Nielan si povzdechl a jeho ocas se zapletl do ocasu jeho manželky.

„Co?“ reagovala na ten dotek okamžitě.

„Měli bychom ho nechat jít.“

Riašchiel se na něj nevěřicně zahleděl. Ani on se na jeho stranu doteď nepřiklonil. Ihned v tom vycítil svou šanci, když viděl, jak se jejich spojené ocasy společně zhouply. „Je to potupa, válet se doma, když jsem jeden z nejlepších v ročníku.“

„Nejlepší?“ zapochybovala a její ruka mu z ramene vystoupala k náplasti na uchu. Ucucl.

„Technickými znalostmi jsem daleko před ostatními. A v řízení lodi mě ještě nikdo nepřekonal. Trenér říkal, že je to —“

„— jako bys spolu s tím strojem dýchal,“ dořekla za něj matka. „Ano, mluvila jsem s tai Piensenem.“

Vážně? Takže se za mě přimlouval? Žádostivě jí visel na rtech a toužil jí pohlédnout do vzpomínek. Co ještě jí trenér řekl?

Chvilí mu hleděla do očí, než stočila pohled na manžela. Riašchiel ovládal techniku především díky tomu, že otci pomáhal, kdykoli byl doma. Udržovali a opravovali mikroskopy, drobné kultivační sety i agrární přístroje do skleníků. Jako by na zahradě udržovali kus neznámé a přitom příbuzné planety. Nářadí uměl rozpoznat možná dříve než barvy. Bavilo ho to ale jen do doby, než se při základním výcviku seznámil s ideálem vesmírného vojáka, v nějž měl vyrůst. Tehdy pro něj věda přestala být vrcholem kariéry a Nielan otcem.

„Bude lepší, když půjde. Vyzkouší si to tam a pak se velmi rád vrátí. Stejně jako ostatní naši vojáci,“ pronesl. „Vždyť už to znáš.“

Vrátit se? Ani omylem! „Když teď složím rozřazovací zkoušky, mohl bych se dostat i na oběžnou dráhu,“ zkusil z Nielanovy podpory dostat ještě víc. Čím dál odtud uteče, tím méně bude pravděpodobné, že ho kvůli pitomému škrábnutí pošlou na týden domů.

Matčino obočí vystřelilo vzhůru. „Ve čtrnácti? Na oběžnou dráhu? Na to zapomeň,“ vyrazila ze sebe.

„Ale já na to mám!“

„To ucho mluví o opaku,“ prskla a vymanila se ze sevření Nielanova ocasu, což znamenalo, že je tak rozhořčená, že ji svým dotykem nedokáže uklidnit.

„To byl jenom podraz.“

„Žádný reálný souboj nebude nikdy čestný,“ podotkl Nielan.
„Reálně budu mít na hlavě helmu,“ Riašchiel se na něj zamračil. „Ale o to teď nejde. Na oběžné dráze se přece nebojuje. Pozice poslíčků jsou o řízení vesmírných lodí, nic víc. Navíc mě tam pustí až v patnácti.“

„Jako by těch pár týdnů do tvých narozenin něco znamenalo,“ utrousila rozmrzele.

„A za tři roky —“

„— bys to snad chtěl dotáhnout až k té mlhovině, ne?“ znovu mu skočila do řeči.

„Aiwiel,“ Nielan jí položil ruku na rameno a ocas omotal kolem pasu. „Tam se přece smí až od jednatřiceti.“ Naklonil se k ní a políbil ji na ucho. „Za tři roky se vrátí jako spráskaná šachran-ská *jeřevucha*. Vzpomeň si na Eršieta. Už po pár měsících škemral, že chce zpět.“ Šeptal to vše co nejtišeji, ale stejně ho Riašchiel slyšel. Přitom vnímal, jak k němu občas stočil pohled a trhl košatým obočím. Varoval ho tím, aby už mlčel. „Musí sám pochopit, že to pravé hrdinství je tady, s námi, když se planeta pod našima rukama pozvolna probouzí. Zatímco tam ve vesmíru je jen tma, zima a prázdno.“

Riašchiel se k nim otočil zády a otevřel dveře.

„Kdy jsou ty zkoušky?“ zptala se matka nečekaně.

„Pozitíí.“ Jestli je neudělá, zůstane na Etaquinianu do sedmácti, kdy ho rodiče vyplatí ze zbytku povinné vojenské služby. Zapojí se do rodinného výzkumu. Samozřejmě jako stroj na achš a potom nejspíš jako technik a opravář. Nebo jako projektant. Ale on nechtěl vymýšlet nové stroje. Chtěl používat ty, které už existují. A létají. A bojovat za mír!

Překročil práh, ale vytoužené ano nezaslechl. Zamířil do jídelny a dveře se za ním samy zavřely.

Ishiel a Luisia se honily kolem stolu a přeskakovaly jednou ocas, jindy nohu, podle toho, co jim Eršiet zrovna nastavil do cesty. Na druhém stehnu mu seděla Thishia a každé sousto skousla zuby jen tak, aby část koukala ven z úst. Starší bratr jí ho pak polibkem sebral.

Riašchiel si napustil do sklenice vodu a z lednice vybral krahvičku s kompletní dietní stravou. Vážil si toho, že je jeho tělo na svém výkonnostním vrcholu, a rozhodně si to nechtěl pokazit přejídáním ani nevhodným jídlem, po kterém by přibral.

Než se posadil, schytl zásah dalšími měkkými náboji od Mielina, který na něj vykoukl zpod stolu a potom utekl. Následně do místnosti vešel Nielan. Pohotově nastavil pobíhající Ishiel náruč a zvedl ji vysoko nad hlavu. Za jejího výskotu přešel přítomně pohledem. Thishia ihned sklouzla Eršietovi ze stehna na židli a rozmrzela se zadívala na hrnek s horkým mlékem.

„Eršiete,“ oslovil otec smíšeného vojáka. „Dej Riašovi trochu do těla.“

„Má málo achše?“ zeptal se.

„Ne, potřebuje pozítří složit zkoušky a ve zdatnosti trochu pokulhává.“

Riašchiel měl najednou dojem, že je to snad sen.

„Spíš v sebeobraně, ne?“ utrousil napůl posměšně.

„Žádné otevřené rány,“ stanovil mu otec jasné limity. „A na odpoledne bys mu mohl nachystat nějakou překážkovou dráhu.“

Starší bratr se na něj podíval s lítostí v očích.

„Děkuju, Nielane,“ hlesl Riašchiel, ještě stále ohromeně. „Tati,“ přidal nejistě.

Nielan ho pohladil jen ocasem, protože už se zase obracel k odchodu. „A ty, chmýřinko, pocupitáš za chůvou,“ polechtal na břiše Ishiel, kterou měl celou dobu v náruči. „A Thishia s Luisiou do školy!“ zavolal za sebou. „Mieline, ty taky.“

Riašchiel se konečně pustil do jídla, zatímco Thishia si povzdechla. Obrátila do sebe mléko a zarazila mladší sestru v pobíhání. „Učeš si obočí. Fofrem.“ Vysloužila si za to šlehnutí sestřiným tenkým ocáskem, ale Luisia přece jen šla.

„Takže sis prosadil rozřazovačky, hm?“ ozval se Eršiet. Upíral na Riašchiela znechucený pohled, ale to mohlo patřit umělé výživě, kterou bez kousání polykal.

Riašchiel přikývl.

„Budeš toho litovat.“

„Nebudu.“

Eršiet se vševědoucně pousmál. „Nechtěl by sis před zkouškama raději vyzkoušet, o co přijdeš, když odletíš tam nahoru? Třeba by sis to pak rozmyslel.“

Riašchiel se zamračil.

„Domluvím ti někoho šikovného, nechceš? Etaquenu, nebo etaquena?“

Riašchiel znechuceně šlehl ocasem, až to plesklo.

„Nebo snad vojáka?“

Mladík prudce odsunul židli a hodil prázdnou misku do otevřené čističky. Pak zamířil ke dveřím.

„Ještě se rád vrátíš.“

„Nevrátím.“

O SEDM LET POZDĚJI

Už se nikdy nevrátím, zadunělo mu hlavou, když zíral na chybně zapsaná šatchranská slova na podivném displeji, který pokrýval jednu stěnu přístroje ve tvaru krychle. Dal mu ji malý tvor, kterého koordinátor označil za jakhtanoida. Pro něj to ale nebylo než dítě. A to druhé, co bylo velmi podobné, jen mnohem větší, si v duchu označil za matku. To ona ho vytáhla ze spárů smrti, ale poděkovat jí za to nehodlal, protože mu tím přisoudila roli vězně na nepřátelském území. A taky zrádce.

Jakhtanoidi už nejsou, začínal ten text s pravopisem a několika výrazy, které nejspíš patřily do staré šatchranštiny. Riašchiel trochu váhal s jejich významem, přece jen byl smíšeným vojákem, který vyrostl mezi etaqueny. Ale celkové poselství pochopil a text si následně upravil a chyby odstranil. Ovšem původní pokus o překlad si také ponechal. Co kdyby zjistil, že si to celé vykládal špatně? *Kéž bych si to vykládal špatně!*

Pokaždé, když se probudil a to dítě tu nebylo, bral si onen přístroj ve tvaru krychle a četl to pořád dokola v naději, že události posledních dní nebyly než zlým snem. Že se text přes noc změnil a nyní hlásá fakta, která o jakhtanoidech šířili šatchrané.

Ale zatím se to nestalo. A ani nestane. Samotný pohled na cizí přístroje a technologii mu to potvrzoval. Problém tkvěl spíš v tom, že tomu nechtěl uvěřit.

Pokračoval ve čtení, přestože už to znal nazpaměť. *Jakchtanoidi zemřeli. Porazili jste je před jedenácti sty dvanácti lety tartackého kalendáře. Jakch-ta-noid znamená jsem — tvůj — přítel.*

„Jsem tvůj přítel,“ zašeptal Riašchiel zdrceně. Jak absurdní představa.

Osoba, která seděla nedaleko a zády k němu, se otočila a upřela na něj černá očka. Měla světlý plášť a černé kalhoty. Rudá pleť postrádala vlasy nebo jakýkoli porost a na vrcholku byla hlava zbrázděna třemi řadami hrbolků táhnoucími se od čela k zátylku. Klapla zvláštními zuby, které jí trčely z úst, a mlaskla. Mezi těmi nezvyklými zvuky ale zaznělo i několik běžných hlásek. Riašchiel to neslyšel poprvé a díky překladaci v rukou věděl, že to znamená dobré ráno. Tedy v původním starším znění *jasné jitro*.

Stočil k ní pohled. Odhadl, že je to lékařka. Její jméno znělo jako Nalc-tad-ki. Ovšem šatchranská abeceda postrádala znaky pro klapání a mlaskání, takže to bylo zapsáno jednoduše jako Naltaki. A ta druhá, kterou považoval za dítě, se jmenovala Šitaki.

Cvakání a mlaskání. Podivná řeč. Kdykoli tu byla ta malá, nutila ho napodobovat ty zvuky jazykem a jeho nedostačující čelistí. Ne že by měl chuť snažit se o spolupráci, ale i tak pochyboval, že to kdy dokonale napodobí.

„Jak se cítíš?“ zeptala se a na displeji se všechno překládalo. Tuhle větu pronášela Naltaki několikrát denně, a jakmile ji Riašchiel jednou opravil, sofistický software se to naučil. Poznatky přitom zkoušel aplikovat i na další promluvy, takže byl text den za dnem srozumitelnější.

„Doufám, že lépe,“ pokračovala, když neodpovídal. „Přála bych si znát, jestli tě nic nebolí. Velice by mě smutnilo, pokud jsem něco nepostřehla a ty bys protože mému omylu trpěl.“

Bolí to. Ale nejspíš si to zasloužím. Měl bych alespoň trpět, když už nemůžu zemřít, pomyslel si, ale nahlas neřekl nic. Jen upravil slova, která nezněla dobře.

„Řekneš mi dnes, jak se jmenuješ?“

Jméno je cesta k přátelství, varoval sám sebe. A přátelství s nepřítelem je cesta do zatracení, jak říkají šatchrané. Zostudil bych svou rodinu. Ne že by mu na vlastní rodině záleželo, ale takto šatchrané přemýšleli, a on si byl jistý, že s jakchtanoidy, nebo s jejich potomky, by se nikdy nebavili. Jenomže já už se s nimi bavil. Poprosil jsem je, aby mě zabili, běželo mu hlavou a bylo jasné, že o moc déle to mlčení nezvládne protahovat. Přestože nikdy toho moc nenamluvil, teď už mlčel několik dní. Myšlenky se mu nepříjemně kupily v hlavě a tlačily, jak někudy potřebovaly ven. A taky jsem jim řekl, že jsem šatchran. Protože mě označili za netvora. Za stvůru. Za monstrum! A to jen kvůli genům, kterými šatchrané mé tělo vylepšili. — Doktorka na to přišla sama, našla to v mé krvi. — Kolik toho ještě zjistí, aniž promluví? A kolik z toho si vyloží špatně právě proto, že budu mlčet? Pootevřel ústa, jak ho ta křivda rozžlobila.

Doktorka trpělivě sledovala každý jeho pohyb.

„Jakch...“ *Jsem.*

Jsem naživu. Bohužel. A každé slovo bych si měl dobře rozmyslet. Každopádně musím tvrdit, že jsem šatchran. O etaquenech přece vůbec nic nevědí. „Chci být štítem i zbraní. Chci být zárukou přežití!“ tvrdil kdysi dávno svým rodičům. A opakoval to, kdykoli ho přiměli přiletět na pár dní domů. Sám se dostal na oběžnou dráhu, ale služba tam ho nepřesvědčila, že doma je líp. V devatenácti ho tedy protlačili na *Ghachkar*, překrásnou mezirasovou stanici. A když ani to nepomohlo, poslali ho k Jakchtanoidské mlhovině. Protekce a štědrá dávka úplatků, a to vše jen proto, že měl velmi kvalitní achš, který jeho rodiče potřebovali pro vlastní výzkum. Poslali ho na hranice, aby se zalekl a vrátil. *Přivolal jsem na sebe tohle všechno tím, že jsem si přál být od nich co nejdál?*

„Komunikace je trám porozumění,“ ozvala se Naltaki po chvíli a utnula mu tím ten ohraný kolotoč výčitek, v němž se utápěl. „Naše rodiny dělí mlhovina a taky trpící minulost, takže by velice stálo nad to najít něco, co nás spojuje. Nemyslíš?“

Sledoval překlad a uvědomoval si, že s každým opraveným slovem je překladač lepší a lepší. *Je i tohle zrada?* ptal se sám sebe,

ale nemohl si pomoci a nechat chyby být. Pak si věty přečetl znovu. *Chtěl jsem být štítem. Zárukou přežití. A chtěl jsem být od své rodiny co nejdál. Jestli všemocný Equus plní přání, která jsou pronášena upřímně a intenzivně, tak tohle je ten nejhorší možný způsob, jak mě mohl vyslyšet.*

„Pokud máš otázky, ráda ti na všechny odpovím. Nebo tě tlačí nějaké obavy? Můžeme se spolu snažit je umenšit.“

Obavy! To slovo ho zapálilo do očí, jakmile se objevilo na displeji. Projelo jím jako ochromující blesk. A mysl jako by se mu zbláznila. Jako by tím dostala pokyn, aby všechny obavy shromáždila. *Proč jste mě vůbec zajali? Opravdu jen kvůli informacím? Ale i ty přece mohou být nebezpečné. Kvůli míru? Podle šatchranů přece panuje mír. Sice ani jedna rasa nesmí na území té druhé, ale do války to má pořád daleko, ne?*

Jak poznám, co můžu říct a co zatajit, abych byl štítem pro svůj lid?

Tartakové se mohou kdykoli objevit na druhé straně mlhoviny a zaútočit. Co když se k tomu právě teď chystají? A ode mě se potřebují dozvědět tolik, aby si byli jistí, že jejich vpád přinese žádoucí výsledek. Dostanou ze mě všechno mučením? Nebo budou milosrdnější, když se s nimi spřátelím? — Šatchranský voják se směje bolesti do tváře! — Buď šatchranským vojákem a zabij se! — Jak?!

Třeba když se s nimi spřátelím, tak mi toho hodně řeknou. Třeba pak pochopím, o co jim doopravdy jde. Třeba pak něco ovlivním... Musím být štítem!

Přístroj, u kterého Naltaki seděla, se naléhavě rozbíklal v rytmu jeho tepu. Sáhla mu na rameno v naději, že ho její dotek uklidní. „Nejsme nepřátelé. A nejsme jakchtanoidi. Uzdravili jsme tě,“ dala se do opakování vět, které už několikrát slyšel. Přístroj je automaticky našel a zobrazil spolu s dalšími informacemi, které obvykle následovaly. „A chceme za to jen tvoji pomoc.“

Trhl sebou, aby ji setřásl, protože doteky byly tou poslední věcí, kterou teď potřeboval. Nehledě na to, že si na ně nikdy nepotrpěl. Snad až na šatchranskou kontaktní gestiku, která se omezovala na konečky prstů. A taky dokázal strpět Šitaki. Byla totiž stejně jako jeho sestry jenom dítě. Malé a roztomilé.

Jak Naltaki zmlkla, jeho prst přejel po displeji, aby se vrátil tam, kde si četl naposledy. Cestou ale zavadil o jeden z prvních překladů, který už dávno vyladil k dokonalosti.

„*Co vůbec čekáš, že ti řekne?*“ ptal se ozbrojenec, který tu byl s lékařkou, když Riašchiel poprvé procítl. „*Co se stalo šatchranům? Vyhľadili je. Řekni jim, kde je naše planeta, a zítra vyhledá i nás. Jsou agresivní, konec příběhu.*“ Ta slova uměl skoro nazpaměť a páčila ho nejen v mysli, ale i v srdci.

Nejsem agresivní! A už vůbec nejsem monstrum! Nikdo ze šatchranů! Jsme obránci hranic! Jsme štítí! Záruka přežití zdravé populace! — A proto zabijíme nebohé pocestné? Ženy a děti? Otřásl se při vzpomínce na to dítě, krčící se před ním ve skříni.

Nevěděli jsme to, napadla ho jediná spásná myšlenka. To je jediné vysvětlení. Ani ti hrdí veteráni by přece nikdy nezabili dítě. Nebo ano?

„*Zabij ty dva jakchtanoidy, ať vypadaj jakkoli. Šatchrani taky nejsou jeden jako druhý,*“ zaburácel mu v mysli Metcharův hlas a spásná myšlenka se proměnila v lacinou lež. Sebeklam.

Já ale nejsem zráda. Já to neudělal. Nezabil jsem dítě. A měl bych na to být hrdý! A rozhodně bych to měl říct ostatním šatchranům, aby také prozřeli. Mír přece nemůže být zradou.

„Jakch...“ *Jsem...*, začal znovu. *Neřikej své etaquenské jméno! Jsem štítem! — Jak mě to nazval Metchar? „...Rašchet.“*

„Rašč-ketd?“ Cvakání a mlaskání. Divný jazyk.

Riašchiel přikývl. Vlastní řeč je učit nebude. „*Jakch Rašchet.*“ *Jsem Rašchet. Nejsem etaquenský voják. Nezradil jsem svoji rasu. Jsem štítem svého lidu. Jsem šatchran.* Zamrazilo ho, když si uvědomil, že tak si to vlastně přál. Zahodit podřadné etaquenské geny a stát se šatchranem. *Je to jen další lež. Další sebeklam.*

„*Moc mě těší, Raščete,*“ lékařka se snažila vynechat z jeho jména ty cizí zvuky. Nato roztáhla kusadla. Riašchiel si nebyl jistý, jestli to má považovat za hrozbu, nebo úsměv.

A potom vešla Šitaki. V rukou nesla jídlo a vodu. Riašchiel si přál poručit svému tělu a vyhledovět k smrti. Ale základní pudy byly silnější než mysl. Ústa mu naplnily sliny a v břiše mu zakručelo. Měl hlad.

„Ahoj, můj příteli,“ zamlaskala něžně, když se k němu posadila.

Ne, neřekla slovo přítel. Pronesla: *Ca-noid*. Znělo to jako jméno, ale připadalo mu, že ho tím označuje za polovičního jakchtanoida.

„Jmenuje se Rašchet,“ oznámila jí lékařka.

„Vážně?!“ Šitaki nadšeně zamlaskala. Její kusadla byla o dost menší, takže když je roztáhla do stran, už se to úsměvu podobalo. „Něco jsem ti přinesla, Rašchete.“ Na jeho jménu si dala záležet a chvíli na něj hleděla, jako by čekala, že ji pochválí. Nebo opraví.

Vzala mu přístroj z ruky, čímž mu sebrala možnost porozumět jejím slovům. Namísto krychle postavila na ták, který byl součástí jeho lůžka, misku s několika různými potravinami. Vůně ho udeřila do nosu a rozhodně nebyla nepřijemná. Tím definitivně pochopil, že svému tělu nikdy nebude stoprocentním pánem. Vzala z misky první kousek a opřela mu ho o rty.

Ochočí si mě, uvědomil si. Čím pak budu? Zvířetem?

Riašchiel procitl. Jako obvykle neotevřel oči. Už nevěřil, že kulisy kolem se zázračně změní. Teď ho zajímalo jen jediné: jestli je vedle něj Šitaki. Zlehka nasál vzduch. Její pach měl na kůži, protože ho neustále držela za ruku, ale teď se stal jen slabým závanem, drobnou vzpomínkou, že tu ještě nedávno byla. Pohnul prsty, které obvykle svírala, a s potěšením zjistil, že se ho nikdo nedotýká. Dovolil si tedy otevřít oči.

V kajutě vládlo obvyklé šero. Tmu rozhánělo jen několik displejů, jimž se věnovala Naltaki. Stříдалa se zde se Šitaki. A často ho spolu s ní zahrnovala otázkami, jako by pro každý jeho bdělý stav sestavila podrobný scénář, který měl prozkoumat nějakou část jeho osobnosti. Nejčastěji se ptaly na jeho dětství, na způsob jeho výchovy a tréninku. Ale neopominuly ani víru a náboženské zásady, legendy, historii a další témata spjatá s civilizací jako takovou.

Většinu času Riašchiel mlčel a všechny odpovědi si nechával pro sebe. Přišlo mu to osvobozující. Namísto výčitek zkoumal jiné

části sebe sama. Dostal téma, nad nímž mohl bloumat, a zapomínal na smrt, která mu zůstala jako jediná povinnost.

Naltaki i Šitaki mu nějaký čas k přemýšlení ochotně poskytl, ale potom začaly vyprávět samy. Tak se toho o nich a jejich civilizaci hodně dozvěděl, aniž se musel ptát. A jejich odlišný pohled na život a rodinné a společenské uspořádání mu poskytoval další příležitosti k přemýšlení. K tomu ho opravdu udivovalo, kolik toho tak malé mládě jako Šitaki ví. Ovšem obě současně bedlivě dbaly na to, aby neprozradily nic, co by se dalo využít pro případnou válku. Ani po několika dnech tedy neznal rozlohu jejich vesmírného území, názvy nebo počty obydlených planet, ani způsob boje.

Těžko říct, jestli mluvily proto, aby z něj vymámily nějaké informace, nebo proto, aby opravoval nedokonalý překlad a učil tak jejich software šatčhranštině. To mu ovšem došlo až včera.

Dnes tedy otevřel oči. Zkontroloval, že je k němu Naltaki zády, a co nejtíšeji se natáhl po e-krychli, aby si pustil jednu z dětských her. Nebylo to nic, po čem by sáhl, kdyby byl doma. Ale pořád lepší než nedělat nic, hledět Naltaki na záda a čekat, až si ho všimne, nebo se nechat zpovídat.

Strávil ale hrou stěží pár minut, když se Naltaki otočila. „Dobré ráno,“ usmála se na něj a vzápětí se světla v kajutě začala rozsvěcet.

Zkusil její cvakání a mlaskání napodobit a ona spokojeně přikývla.

„Jak se cítíš?“

Tahle slova znal, takže překladač si neotevřel. Věřil, že dokud to neudělá, žádné složité otázky se konat nebudou. Usadil jazyk do středu úst, pohodlně ho opřel o patro a s rozvahou mlaskl. Netušil, jestli se mu podařilo vyloudit ten správný zvuk, ale Naltaki přikývla, takže ji snad nijak neurazil ani nepobavil.

Pak udělala něco, co nečekal. Vstala ze svého křesla a oběma rukama mávla vzhůru, jako by ho vyzývala, aby také vstal. Hned vzápětí zapřemýšlel nad tím, že to gesto může znamenat cokoli. Z lůžka ho prozatím zvedla jen malá Šitaki tím, že mu pevně se-

vřela dva prsty a zatáhla za ně, až za ní napjal celou paži. Za hlasitého povzbuzování pak couvala a dávala do toho veškerou svou dětskou sílu, jako by opravdu věřila, že s ním dokáže pohnout. Riaščielovi to připomnělo malou Luisiu, když mu ráno brala příkrývku, a dokonce se zasmál. Včera i den předtím Šitaki vyhověl. Posadil se. Zkusmo rozhýbal ocas a sklouzl z lůžka. Pak se prošel po kajutě, přitom oči nespouštěl ze dveří. Celou dobu ho svírala obava, že sem někdo vpadne, třeba ozbrojený velitel, a pošle ho jednou ranou k zemi. Neměl na sobě svůj skafandr, jen spodní funkční oblečení.

Teď to po něm chtěla Naltaki. Zopakovala gesto i slova, a když nereagoval, zobrazila překlad na velkém displeji u svého stolu. Opravdu ho vybízela k tomu, aby se zvedl.

Neochotně odložil e-krychli. Dnes jim ukáže, že je zdravý, a zítra... Co budou chtít zítra? Zapřel se lokty a zvedl se do sedu. Ocas spustil dozadu.

Naltaki ho obešla a tichounce hovořila uklidňujícím tónem. „Zkontroluju ti ocas. Můžu?“ zobrazilo se na jejím stole. Slovo *můžu* už také velmi dobře znal.

Neochotně mlaskl a cítil, jak se dotkla obratlů kolem bledé jizvy. Pořád tam měl nalepenou jakousi průhlednou fólii, zjevně nějaký druh léčení. Opatrně prohmatala zraněné místo jedním směrem a potom důrazněji zpět. Ucukl.

„Bolí to?“

Cvakl zuby o sebe. Ten zvuk nebyl skoro slyšet, protože neměl kusadla, kterými by klapl hlasitěji. *Ne. Jen jsou tyhle doteky docela hodně osobní*, pomyslel si, ale vysvětlovat to nechtěl. Ocas už by měl mít dle jejích předchozích prohlídek naprosto v pořádku. Jen občas v něm zabrnělo nebo píchlo a taky byl trochu ztuhlý, ale tím ji nezatěžoval. Někdy si přál, aby o něj úplně přišel. Považoval by to za trest, který si za své selhání zaslouží.

„Dobře. Teď vstaň, prosím. Můžeš?“

Přitáhl si ocas zase k sobě a sklouzl z lůžka. Svěsil ho ke kotníkům a počkal, až k němu přijde. *Jak snadné by bylo ji udeřit*, pomyslel si. Ale chyběl mu důvod něco takového dělat. Nebyl přece

vrah. Byl obránce hranic. Bojovník s jakchtanoidy, do nichž měla tato drobná tartaka daleko.

„Projdi se. Nebolí tě nic?“ Sledovala každý jeho pohyb ostrším zrakem. Potom se přesunula ke svému stolu a přístroji a on uviděl podrobný sken zachycující jeho pohupující se ocas.

To všechno vidí díky té fólii? ptal se sám sebe, ale nahlas otázku nevyšlovil. Nechtěl ukazovat zájem. Neměl by s nimi komunikovat, pokud to nebude opravdu nutné. Vrátil se k lůžku a posadil se.

V tu chvíli všechno v kajutě zhaslo. Jen e-krychle odložená na podložce vedle jeho lůžka zůstala aktivní a světlo z jejího displeje zabránilo tomu, aby je pohltila naprostá tma.

Naltaki drobně vyjekla, něco takového nečekala. Upřela na něj pohled, jako by se ptala, jestli za to může on, nato zvedla hlavu ke stropu. Zdálo se to jako významné gesto a Riašchiel její pohled následoval. Mohlo by být užitečné vědět, kde jsou klíčové body kajuty, v níž se nacházel. Nebo třeba jen kamery. V cizím designu nic takového nedokázal rozpoznat a nátepník, jehož skeny by mu dokázaly všechno odhalit, neměl.

„Drakari?“ vyslovila jméno ozbrojeného tartaka, který se v této kajutě ukázal ten první den a hrozil Riašchielovi zbraní. Nic se neozvalo a ticho kolem začínalo být svíravé.

„Drakari?“ zavolala znovu. Naléhavěji. A vzápětí měl Riašchiel dojem, že zapomněla dýchat, jak celá ztuhla. „Kde je Šitaki?“

Hru *kde je* hrál s tou malou tak často, že si tu otázku nemohl s ničím splést.

Tartaka vyskočila a rozběhla se ke dveřím. Riašchiel pohotově zvedl e-krychli a stočil aktivní displej za ní, aby jí posvětil. Celý se přitom na lůžku otočil a plný napětí se zadíval škvírou, kterou se protáhne, do míst, kam zatím nemohl. Byl stále na téže lodi, která narušila šatchranské území, nebo ho přesunuli jinam, zatímco byl v bezvědomí?

Sotva je otevřela, rozlehly se kajutou shluky hlásek rytmicky přerušované klapáním a mlaskáním. „Zdravím posádku.“ E-krychle mu automaticky poskytla překlad.

Světla se opětovně rozsvítila a Naltaki se zarazila. Pak se na něj otočila. „Prosím, zůstaň tady. Hned se vrátím.“

Čemu neporozuměl, to si mohl zkontrolovat na e-krychli, a také to udělal. Jeho tichý pokus o souhlasné mlasknutí ale zanikl ve výkřiku, který k nim dolehl z chodby. Riašchiel sebou trhl. Mohla to být Šitaki?

„U Tri-ka-tira!“ vykřikla lékařka a vyrazila ven. Bylo až s podivem, že za sebou nezapomněla zavřít. Ale možná to jednoduše zařídil nějaký automatický zámek.

Riašchiel zvažoval, jestli nesklouznout z lůžka a nevyzkoušet, jestli je opravdu zamčeno. Ale co by dělal pak? Našel by cestu ven z lodi a nechal by se pohltit prázdnotou vesmíru? To by spíš někde narazil na Drakariho, který by ho zabil. Což by ale mohla být mnohem rychlejší smrt. Nebo taky ne. Při pomýšlení na bolest raději potřásl hlavou a zaměřil pozornost jinam.

Rozhlédl se kolem. Nejdéle spočinul na pracovním pultu, jehož horní stranu jako by tvořil set displejů z rozprostřené obrovské e-krychle. Opět mohl konstatovat jen jedno: této technologii nerozumí. Takže ať už se s lodí dělo cokoli, nejspíš nemohl nijak pomoci.

A proč bych jim měl vlastně pomáhat? Uvědomil si, že to staré myšlení by měl z hlavy nějak vytlačit. Ocítl se tady omylem a jedinou jeho misí by mělo být to, že se zabije.

Okamžitě se otrásl a krk se mu sevřel. Smrt znamenala bolest. A bolest bylo něco, čeho se stále víc děsil. *Šatchranští vojáci se bolesti smějí do tváře*, připomněl si heslo, ale opakoval si to tak často, až se z toho začala stávat jen prázdná slova. A taky jedno mučivé prozření: *Nejspíš nejsem skutečný šatchranský voják a nikdy mě necvičil v tom, jak spáchat sebevraždu. Je mi jednadvacet a měl jsem být jen poslíček.* — *Cvičí se veteráni v něčem takovém?* zadunělo mu myslí a o to víc ho sevřela úzkost. Nechtěl zemřít. Ještě ne.

„Důvod vám to osvětlit, přátelé,“ ozvalo se z interkomu. Z místa, kam se dívala Naltaki. „Chápání, co máš na plocha lodi. Vlastnit hodinu, připravte to posunout na naši loď. Ale bezpečně!“

Riašchiel sledoval přibývající slova a jako obvykle se je snažil upravit do srozumitelnější podoby. *Někdo chápe — ví, co je na lodi. Chce to připravit a přesunout na jinou loď. Myslí se mu kmitlo drobné podezření, které se ihned proměnilo v předtuchu. To mluví o mně?*

„Spoutaný a v bezvědomí. Doktorka máš na palubě, určitě chápe co a jak. A nulové hrdinské snahy. Vteřina později a zranění toho malého.“

Zranění toho malého?! Tep mu vylétl a srdce se naléhavě rozbušilo. Ihned byl na nohou a cvičně šlehl ocasem. Bodlo ho v něm, ale ignoroval to. Někdo chce zabít malou Šitaki? Dítě?! Zamířil ke dveřím, ale na úchytku k otevření nesáhl. Zaváhal. První dojem přece ještě neznamená, že to všechno pochopil správně. Co když se plete?

Vrátil se na lůžko, aby si to prošel ještě jednou. Slovo za slovem obracel, rozmýšlel a opravoval. Jenomže jiný smysl toho sdělení nenacházel. *Na lodi je někdo, koho lze spoutat a v bezvědomí přesunout na jinou loď. — Já. Protože já jsem jediný živý šachranský voják na této straně mlhoviny. A jsem důležitý. Alespoň mu to doktorka neustále připomínala, aby ho získala pro svou mírovou misi. Veteráni se totiž odpálí nebo jsou odpáleni. — Vymění mě za Šitaki. A provede to doktorka. Naltaki. Protože ona moc dobře ví, jak mě uspat.*

Pohlédl ke dveřím a opět šlehl ocasem, jako by se měly každou chvíli otevřít a vpustit dovnitř jakhtanoida, který ho podruhé pokoří. Musel být připravený, aby — *Aby co? Jakhtanoidi už přece nejsou a dovnitř tak velmi pravděpodobně vejde Naltaki. Zabiju ji? Proč? Jen abych uchránil sebe? K čemu? Abych žil o pár dní déle? Ale potom ten, kdo mluvil z interkomu, zraní Šitaki. Nebo ji zabije, pokračoval v úvahách. Prošel se z jedné strany kajuty na druhou. Vstup měl přítom neustále na očích. Tělo napjaté jako strunu.*

Měl bych se podvolit, vnutil si konečně tu myšlenku. Můj život stejně nemá cenu. Zato ona je dítě, které má celý život před sebou. — Kdybych jen věděl, proč mě chtějí. A co se mnou udělají?

„Nejsem tu od toho, abych jim pomáhal! Prober se!“ zavrčel na sebe. Ale ovládnout to nedokázal. Jako by viděl tu malou tartaku, jak ho drží za ruku. Jak ho jemně hladí. Jak klope roztočilými kusadýlky a opakuje pořád dokola, že je jeho kamarádka.

Jakch-ta-noid. Proč to jen v jejím podání znělo tak roztomile? *A taky mi nosila to sladké voňavé jídlo. Krmila mě..*

„Nesmím se nechat ochočit,“ pronesl důrazně a udeřil se klouby prstů do čela, jako by tím mohl obrátit fungování své povahy.

„Doufám, že čistě,“ zazněla další slova, takže se zastavil a zapolouchal. Nato přelétl pohledem překlad. „Na lodi máme brouka. Kdykoli vás znovu vypneme.“

Světla kajuty zablikala, pak mu podlaha pod nohama škubla a následně se vše ponořilo do tmy. Riašchiel udržel rovnováhu, přestože to bylo nečekané. Hleděl na text a opět cítil, jak mu stoupá tep. Nebyl si jistý, co je to brouk. Jediné, co ho napadalo, byl jakchtanoid. Ten skutečný ve svém obrněném skafandru. *Poradí si s tím velitel lodi? Ten Drakari? zapřemýšlel. Mě porazil, připomněl si, aby se uklidnil. Opět si musel zopakovat, že tu není proto, aby těm, které ještě donedávna považoval za nepřátele, pomáhal. Ani nebyl ochoten se nechat spoutat. To by ho měli raději zabít.*

„Jsem nepřítel na nepřátelském území,“ zašeptal a opět se zahleděl na dveře. Připraven na cokoli, co těmi dveřmi projde. Přitom si moc dobře uvědomoval, že je bez své zbroje i ostnu na ocase. Měl jenom pěsti a přirozenou sílu.

Na chodbě se konečně ozvaly kroky. Rychlé a drobné, jako by někdo utíkal. Pak se dveře pootevřely a ve škvíře se objevila Naltakina tvář. Zadívala se na něj, jako by přesně věděla, co se mu honí hlavou.

Riašchiel se střetl s jejíma korálkovými očima, kolem nichž se leskla zvlhlá kůže. A v tu chvíli, kdy ho napadlo, že jde o slzy, pochopil, že když ji nedokázal zabít tenkrát, kdy ještě jakchtanoidy považoval za skutečnost, tak teď to teprve nezvládne. Jeho ocas bezvládně klesl k zemi a on o krok ustoupil.

Naltaki vklouzla dovnitř. Dveře za ní se automaticky zavřely a ona se o ně opřela. Po celou dobu z něj nespustila pohled. „Přepadli nás,“ vydechla konečně.

Riašchiel si musel přecíst překlad. A ona ho gestem vybídla, aby si z lůžka vzal e-krychli. Sama si ale udržovala až nezvyklý odstup.

Bojí se mě? Proč? Protože mě opravdu hodlá poslat pryč? Spoutaného a v bezvědomí? Celé její tělo i tvář mu to potvrzovalo. Co se divím? Jsem přece Iksta-čic. Doslova zlý ocas. Netvor.

„Slyšel jsi to?“ krátce pohlédla k místu, odkud zazněl ten hlas.

Přikývl. Mlasknout ho vůbec nenapadlo.

„A rozuměl jsi?“

Tak napůl. U Equse, kéž bych vůbec nerozuměl! Nerozhodně zhoupl ocas do strany.

„Unesli Šitaki,“ potvrdila mu informaci, kterou si z toho veřejného proslovu domyslel. „Nerozumím, jak ji mohli vylovit!“ vyprskla a její kusadla předvedla kaskádu rozhořčených zaklapání. Musela zvednout ruku k ústům, aby je zastavila. A kůže kolem očí jí zvlhla natolik, až se vytvořila slza, která jí sjela k bradě.

Chytit, ne vylovit — jeho prsty sebou cukly v touze to slovo opravit. Ale do mysli i na jazyk se mu vedralo něco jiného: *Zabiju je!* Měl co dělat, aby to neřekl nahlas. Polkl a měl dojem, že vzadu na jazyku cítí zbytky Šitakiny vůně, s níž se den co den probouzel. A která ho i uspávala, když si pokládal hlavu na loket.

„Můžeš —“ začala, ale kusadla se jí opět roztřásla. „Můžeš ji zabezpečit.“

Zachránit?

„Prosím. Můžeš?“

„Tím, že mě za ni vyměníš?“ zeptal se šatchransky a zvedl před sebe e-krychli, aby si mohla na protilehlém displeji přečíst překlad.

„Ne,“ klapla rozhodně kusadly a udělala krok blíž. „Tedy ano. Chtějí tebe.“

„Spoutaného. V bezvědomí.“

„Ano. Ale ne.“ Mlaskala a klapala, až mu to nedávalo smysl. „Nespoutám tě. Budeš volný a budeš je moc usmrtit. A zabezpečit Šitaki.“

„Zachránit,“ nevydržel to a opravil ji. Přístroj se ten výraz naučil.

Naltaki divoce zamlaskala. „Ano, ano. Můžeš?“

Je to past, aby mě mohla uspat a spoutat, blesklo mu hlavou. Ale měl jinou možnost? Jestli na to nekývne, jestli se nepodvolí, doktorka vymyslí něco jiného. Techniky na to tady má dost. Stačí nervový plyn. Nebo šipka z nějakého bezpečnostního bodu. Nebo něco neviditelného. Třeba fólie, co měl stále na ocase a co hojila hlubokou ránu mezi obratli, až z ní nezbyla než tenounká jizva. Nemohl vědět, co všechno to umí.

„Vrátím ti skafandr,“ oznámila mu Naltaki. „I dýku.“

„Čepel.“

„Na ocas,“ potvrdila, že si rozumí. „Můžeš jít na jejich loď? Usmrtit všechno? A dopravit ji?“

To myslí vážně? těkal pohledem z její tváře na displej, kde nehybně čekal nedokonalý překlad. *Vrátí mi zbroj? I ostěn?* Rozpomněl se na moment, kdy mu obrovský jakhtanoid drápem přejel po hrudi a zbavil ho tak všech zbraní. Něco mu napovídalo, že jeho výzbroj se mu jen těžko vrátí v plně funkčním stavu. Je ale třeba, aby byla funkční? Stačí mít krunýř a příležitost dostat se ven z lodi. A zbytek už bude jen smrt. *Moje i Šitakina*, udeřilo ho v mysli a málem okamžitě mlaskl na souhlas. Ale zarazil se.

Nejsem tu od toho, abych jim pomáhal! — Takže nechám malé dítě zemřít? — Když nebudu souhlasit, tak mě dostane do bezvědomí jinak, a tak jako tak mě vymění za Šitaki. Ona je jistě cennější než já. — Možná je celá ta její nabídka past. Pomůže mi s oblékáním a v nestřežených okamžicích mi něco píchne...

„Drakari přinese tvůj skafandr,“ pokračovala, jako by ho potřebovala popohnat.

Má na můj přesun jen hodinu. Kolik je to satchranského času?

„Půjdeš pro ni a zabiješ zlé tartaky?“

Nemám na výběr, zhodnotil to nakonec. A smrt by měla být mojí prioritou. Ať už Šitaki unesl kdokoli — třeba nějaký brouk, nebo někdo v jakhtanoidím obleku —, bude nebezpečný a bude se bránit. Ve zničeném skafandru si pro mě smrt přijde rychle. Nadechl se, připravil jazyk do správné polohy a mlaskl. Pokaždé mu to znělo jinak, ale Naltaki se ulehčeně usmála a z očí jí stekly další slzy.

„Děkuju!“ Vyrasila obloukem kolem něj ke svému stolu. Udělala jí místo a ustoupil.

„Děkuju. Moc ti děkuju. Moc,“ klapala o překot kusadly. Tahle slova už dobře znal, i když je nedokázal srozumitelně napodobit. Na displejích rozvinula nákresy lodě. „Tudy půjdeš ven,“ ukazovala. „Jejich loď vypadá takto. Umíš jít dovnitř?“

Obraz vypadal stejně jako loď, do níž pronikl oknem. Ten pohled ho trochu roztřásl. Má to provést stejně? Protlouct se dovnitř a zaútočit? Ale na uchu nejspíš nebude mít koordinátora, který by mu napovídal. *Na tom nezáleží*, napomenul se. *Je to příležitost, jak zemřít se cítí. V boji s jakhtanoidy. Protože tam nejspíš budou.* — „*Jakhtanoidi už nejsou, porazili jste je.*“ — *Ale jejich zbroj tu pořád je. Funkční a vražedná.*

Sklouzl pohledem k Naltaki a mlaskl. Ano, udělá to. A jestli nezemře drápem té stvůry, tak ho sprovodí ze světa exploze, která nastane, jakmile zabije posledního člena posádky. To přece taky není špatná smrt. Ta nejméně bolestivá. Jeden nepatrný okamžik a bude po všem. Navíc naplní své poslání — zabije jakhtanoidy, tedy stvůry, které se neštítí ublížit dítěti. Co může být horšího?

„Pojď. Posad se,“ ukázala na lůžko. Odemkla zásuvky. Okamžitě se dala do procházení jejich obsahu. Něco hledala. „Je dobré dát ti něco na bolest. Co myslíš? Pořád máš bolesti.“

Riašchielovi připadalo, že se neptá. *Jak to poznala? Nebo hádá? Nehádá. Každé hojící se zranění bolí a ona to ví. Takže je to past a ona mě tou látkou zabije*, napadlo ho. *Ale to je vlastně dobře, ne? Bude to rychlé. Snad.* Znovu mlaskl.

Naltaki nachystala nějakou látku do aplikátoru. Riašchiel ji pozoroval a snažil se udržet tep co nejklidnější. *Nesmím se bránit. Musím přijmout svůj osud takový, jaký je. Equus rozhodl.*

Do kajuty vstoupil Drakari. Riašchiel ho sice viděl jen jednou, a ještě napůl omámený léčivý. Ale od Šitaki věděl, jak velitel lodi vypadá a v čem se liší od ostatních dvou členů posádky.

„Vlastním pomoc s oblečením —“ začal, ale jeho pohled dopadl na Riašchiela a okamžitě mu zatuhla ústa i s kusadly.

Riašchiel si dovolil střelit pohledem po e-krychli, takže si stačil přečíst, co řekl. Vzápětí postřehl, že tartak přivezl nějakou bednu. *Moje výstroj.* Srdce se mu rozbušilo očekáváním, jestli je uvnitř opravdu jeho skafandr.

„Naltaki?“ hlesl strnulý velitel.

„Oblékne se sám,“ odpověděla mu. Odebrala Riašchielovi překladač, nejspíš proto, aby měl volné ruce. Zatímco si vyměnili několik vět, přešla k Drakarimu, který se pořád odmítal hnout, a postřčila box k Riašchielovu lůžku. Otevřela ho před ním a on musel zamrkat, aby se ujistil, že to není přelud. Opravdu uvnitř ležela jeho zbroj. Dokonce i několik nástrojů, nože a konečně i ocasní osten. Vstřícně ho pohladila po paži. Cvakla čelistí a zamlaskala. Přišlo mu to jako svolení, že se může obléct, a tak se do toho s neskutečnou radostí pustil. Ani nepostřehl, kdy velitel lodi odešel.

Do minuty dopnul poslední díl, přestože měl nejen ocas, ale i ruce jako z tuhé rohoviny. Každý pohyb jako by dělal naposledy, a proto to bylo tak těžké. Nakonec kromě helmy s dýchací maskou, kterou mu doktorka vzala z boxu, zbývalo jen zacvaknout si na zápěstí nátepník.

Zvedl pohled k Naltaki. Ve tváři měla zvláštní výraz a kusa dla se jí chvěla. *Strachem, protože teď ji můžu zabít jednou ranou, nebo by chtěla něco říct?* Podala mu to, co očividně chybělo.

Riašchiel se na černý náramek zadíval s podivným pocitem. Byla to věc, která by ho na šatchranském území spojila nejen s koordinátorem, ale i s rodinou. Jenomže tady, za nepřekonatelnou mlhovinou, budou všechny kontakty nedostupné. Mrtvé. *Zemřeli tím skokem oni, nebo já?* napadlo ho najednou a měl chuť si celou zbroj strhnout. Už nebyl tím, kým dřív. Ne tady.

Váhavě si od ní nátepník vzal. Obemkl jím zápěstí a aktivoval ho. Zdálo se, že funguje bezchybně, a stejně měl pocit, že nemá právo ho nosit. Sepnul první fázi utěsnění a skafandr těsně přilnul k jeho kůži. Nezůstala ani skulinka. Jen ten nepříjemný pocit nikam nezmizel. Na zkoušku máchl ocasem do strany. Zdálo se, že i záda jsou v pořádku. Jeho zranění mu teď připadalo jako

vzdálený sen. A stejně tak se jevila celá jeho minulost. *Kdo jsem teď?* vedralo se mu na mysl.

Než si ale mohl odpovědět, dveře kajuty se znovu otevřely a na prahu se objevil Drakari. Něco řekl a podal Naltaki nějakou textilií, nebo možná plast, nebo kombinaci obojího. Vypadalo to jako plachta nebo pytel.

Lékařka to položila na lůžko a naznačila Riašchielovi, aby se posadil. Nato zvedla připravený dávkovač s látkou proti bolesti. Nebo se smrtí. Riašchiel se přistihl při tom, že si to jednou polovinou své mysli přeje a druhou prosí o milost. *Zvláštní protikladný pocit, ze kterého by mělo vyplývat, že je mi to jedno. Ale není.*

Zvedl bradu, aby se vyhnul Naltakinu pohledu. V poslední chvíli si uvědomil, že si musí pohlídat ocas, když je teď ozbrojen. Potom to štíplo.

Doktorka si vyměnila pár slov s pilotem, během kterých Rašchetovi položila dlaň na hrudník. Vypadalo to, že chce, aby si lehl. Poslechl ji a vzápětí osaměli.

Teď bude co? Bude to bolet? Nebo se udusím? Nebo jen usnu? přemítal a zkoumal každý nádech. Každý pocit na kůži i pod ní, od hlavy až po prsty na nohou. Nic se nedělo.

Naltaki klapla kusadly a on k ní stočil pohled. Otevírala nějaký skrytý únikový východ. Vzpomněl si na nákrasy, které mu ukazovala.

Ona to myslí vážně, pochopil. Vstal a zamířil k ní. Na zkoušku zhoupl ocas do strany a měl dojem, že je opravdu lehčí a mrštnější.

„Budeme ve spojení,“ ukázala si na šperk na uchu. Stejnou věc uchytla uvnitř jeho helmy. Tu mu teď podala. Jeho e-krychle přitom spočívala na jejím stole a písmo bylo zvětšené, takže si to mohl přečíst. „Prosím, zabezpeč Šitaki.“

„Zachraň,“ opravil ji znovu nahlas. Určitě to překladač zachytí a zapamatuje si. *Možná poslední slovo.* Napadlo ho, že jestli ho pustí ven, už se nevrátí. Neměl by. Nesmí! Ale s překladačem jim pomohl, a třeba pak budou díky tomu schopni šatchrany sami kontaktovat, aniž by jim prozradili, kdo je tajemný Rašchet, jehož jméno nesouhlasí se šatchranským seznamem používaných jmen.

„Zachraň,“ zkusila to po něm zopakovat. Nepovedlo se jí to, ale na tom nezáleželo. „Prosím,“ zopakovala.

Souhlasně mlaskl. Naposledy přešel pohledem malou kajutu, která mu o pár dní prodloužila život, a konečně se zahleděl do otvoru. Zdálo se, že je to přetlaková komora. Jedny dveře vedly sem do kajuty, druhé pravděpodobně ven. Riašchiel si nasadil helmu. Zkontroloval, jestli správně dosedla, a na nátepníku aktivoval utěsnění druhého stupně. Následně vstoupil do malého prostoru.

Co když teď kráčím ke smrti? napadlo ho. Kdo ví, jestli do nepřátelské lodi vůbec pronikne? Třeba mají kolem pláště energetické štíty. A jestli se tam dostane, nejspíš nezvládne střetnutí s jakchtanoidy. Už jednou přece v boji selhal, a to měl za úkol jen vložit nálož do energhomu. Nebo nestihne zachránit Šitaki, protože ji zabijí za to, že Naltaki neposlechla jejich pokyny. Počítala lékářka i s takovou variantou?

Budťe je ochotná mi věřit, přestože jsme nepřátelé. Nebo je to jen test, napadlo ho a vzpomínka na Metchara a jeho vesmírnou hru jím otřásla. Vzápětí popřemýšlel, jestli by bylo něco takového možné. Jenomže oboje mu připadalo stejně pravděpodobné. *Copak jí život Šitaki stojí za ten risk? Je snad blázen? Můžou ji zabít hned ve chvíli, kdy zjistí, že jsem se probil na palubu jejich lodě. Nebo mě porazit v boji a následně ji zabít jako trest. Vůbec nic o mně neví. Neví nic o mém selhání...*

Jenomže vrátit se nemohl. Doktorka už rozhodla a on jí to slíbil. Slíbil, že zabije zlé tartaky a zachrání Šitaki. Už jen pomyšlení na to, že by jí někdo chtěl ublížit, ho plnilo vztekem. Neslíbil ale, že se vrátí.

Vnější dveře se otevřely a on pohlédl ven. Cizí loď nikde neviděl. *Pustili mě zadem,* pochopil a vyžádal si na nátepníku skeny okolí. Překvapilo ho, jak se bez problému rozpomněl, co dělat. Mapu měl ve vteřině k dispozici. Bez otálení se odrazil. Sepnul trysky, stočil se správným směrem a stulil se do klubíčka, aby připomínal jen neživý letící kámen. Obě lodě, držící se velmi těsně u sebe, přitom klouzaly prostorem mnohem pomaleji než on. *Tohle umím. Letět a přistát.* Uviděl okno a jen nepatrně doladil trajektorii.

Před povrchem lodi zpomalil a velmi zvolna se dostal do její těsné blízkosti. Špici přitom držel před sebou. Nezdálo se, že by se kolem trupu nacházelo cokoli životu nebezpečného. Dotkl se pláště a vzápětí se přitáhl. Opatrně přeručkoval k oknu a nahlédl dovnitř. Nato zkontroloval skeny na nátepníku. Neukázaly žádný život, takže se mohl pokusit dostat dovnitř.

Cvičně máchl ocasem, zatímco očima hodnotil úhel úspěšného úderu. *Co když jsem tím poleháváním ztratil podstatnou část své síly? Co když mi Naltaki ten ocas nedala do pořádku?* Při tom pomýšlení se připravil na bolest. Rozmáchl se a vši silou udeřil. Možná ještě silněji než tenkrát. V kostech ho zabrnělo, ale bolest se nedostavila. Naltaki mu ohledně léku zřejmě nelhala. Po okně se rozeběhly nadějně trhlinky. Riašchiel udeřil podruhé. *Nesmím ztrácet čas. Teď už nejspíš ví, že je loď poškozena. A jistě si snadno domyslí i proč.*

Úlomky se při druhém úderu rozletěly do volného prostoru, zatímco Riašchiel se příkrčil, aby nedostal sebemenší zásah. Těsnění skafandru sice fungovalo bezchybně, ale to neznamenal, že neselže, jestli schytá ránu do nějakého slabšího místa, které zatím nátepník neodhalil. Ať už skafandr opravil kdokoli, šatchran to stoprocentně nebyl.

Znovu překontroloval skeny a ujištěn, že se v jeho okolí nic neskrývá, se vtáhl dovnitř. Kajuta byla navlas stejná jako Šitakina. Na moment zapřemýšlel, jestli se nevrátil časem a neocitl se zpět v onom zásadním okamžiku svého života. Nepotřeboval ten šok ale zažít znovu, a tak minul boxy bez povšimnutí a rovnou zamířil ke dveřím.

Otevřel je tak, jak ho to učili před nástupem na základnu *Kvarog*. Následně proběhla dekomprese, při níž mu pod nohy sjela neznámá osoba. Měla podobné oblečení jako Drakari, ale postrádala helmu. Vytřeštěné oči na něj šokovaně zíraly a kusadla sebou divoce šhubala, jak tartak lapal po dechu.

Nejsou tu jakhtanoidi, blesklo Riašchielovi hlavou a zdráhal se tartaka zabít. Pak ale člen posádky sáhl za pas, kde Riašchiel rozpoznal zbraň. Jeho reakce byla okamžitá. Nic než zlomek myš-

lenky následovaný prudkým pohybem vycvičeného těla. Ocasní čepel sekla po tartakově ruce. Prošla jí jako máslem, zanořila se do třísla a zastavila se až o podlahu. Do prostoru se vznesly dva prsty a zanechávaly za sebou tanec krvavých kapiček, které okamžitě zmrzly.

Riašchiel udeřil podruhé. Tentokrát do krku. Trhnutím ocasu poslal zmírající tělo za sebe do kajuty. Následně za ním zavřel dveře. Světlo v chodbě stále varovně blikalo, ale tlak se vyrovnal, aktivovala se umělá gravitace a prostor se nejspíš zaplnil vzduchem. Riašchiel si ale nemínil sundávat helmu. Rozhlédl se na jednu i na druhou stranu. Nato zkontroloval nátepník. Ukazoval mu podrobný náskres lodi a v ní tři další osoby. Jednu na můstku, další v kajutě a třetí v přetlakové komoře.

Šitaki bude nejspíš v kajutě. Ale proč je tam sama? Proč ji nikdo nehlídá? blesklo mu hlavou. *Protože je tam zamčená a naprosto neškodná. Vždyť je to jen dítě!* vysvětlil si pohotově a zamířil na můstek. Vyřízení ozbrojené posádky se mu zdálo prvořadé. Nicméně někde vzadu v mysli se rodila drobná obava, že malá tartaka představuje pro jeho dokonalou smrt zásadní překážku.

Vystrčím ji ven přetlakovou komorou, napadlo ho. Trvá to přibližně čtyři a půl minuty, než dojde k autodestrukci. To už bude u Naltaki v bezpečí.

Dveře na můstek se před ním samy otevřely. Přítomný tartak byl pohotovější než ten první, a také byl od Riašchiela dál. Zamířil zbraní, kterou už držel v ruce, protože díky kamerám moc dobře věděl, co se na lodi děje, a vystřelil. Žahavý paprsek se opřel do černého skafandru a sklouzl po něm, jak se vesmírný voják blesku rychle odrazil a skočil po útočnickovi. Srazil ho k zemi a rozpáral mu ostnem obličej. Když se zvedl, zhodnotil, že na yakrinové slitině nemá ani škrábnutí, jen nepatrnou šmouhu, která se dala setřít rukou.

Za sebou zaslechl klapání a cvakání a také drobné rychlé krůčky. Otočil se a měl co dělat, aby ocas přiměl změnit směr úderu, protože proti němu běžela Šitaki. Na rozdíl od posádky měla helmu, takže vypadala přesně jako v den, kdy ji uviděl

poprvé. Jen její volání jeho jména se neslo z reproduktoru a doléhalo až k jeho uším.

„Rašchete!“ odrazila se a skočila mu do náruče. Sevřela ho a žalostně přitom mlaskala. Nerozeznával jednotlivá slova, což klidně mohly být jen vzlyky. Mimoděk si vybavil její pach a měl nutkání ji sevřít ještě pevněji. Bránilo mu v tom jen vědomí, že stále není v bezpečí.

„Našel jsem ji,“ pronesl šatchranštinou a doufal, že lékařka má kromě spojení s ním i vhodně přizpůsobený překladač. Nedočkal se ale žádné odpovědi. Mrkl na nátepník a postřehl, že poslední člen posádky se přetlakovou komorou dostal ven. *Jestli vstoupí na palubu druhé lodi, Drakari ho zabije*, odhadl. Zbývalo tedy jen odevzdat dítě matce.

„Šitaki,“ zkusil srozumitelně pronést její jméno, přitom ji sevřel v pase, aby ji ze sebe stáhl na zem. Neměl by si ji nechat na hrudi jako nějaký živý štít. Bylo to nebezpečné. Stiskla ho drobnými pažemi ještě víc.

Musí se pustit, zaúpěl v duchu. Odnesu ji do přetlakové komory její lodě, kde bude určitě čekat Naltaki, aby si ji převzala. Já se vrátím sem. Těžko mi v tom zabrání, když jsem v plné zbroji. Snad to stihnu, než dojde k explozi... Jako by slyšela jeho myšlenky, zamlaskala jeho jméno a potom ho zaplavila spoustou dalších slov. Nerozuměl jí. Snad možná něco z toho bylo děkuju. A samozřejmě zaznělo i ono dobře známé *jsi můj nejlepší přítel*. Zase varianta na jakhtanoida. Nejspíš se pokřiveného vnímání těch slov nikdy nezbaví.

Nicméně ho to vrátilo do reality. *Jakhtanoid. Ano. Je tady ještě jeden*. Povzdech si a zamířil směrem, kudy zmizel poslední nepřítel. Prošli spolu prvními dveřmi, aniž by zmírnila sevření jeho těla. Zavřel za sebou a vyčkal, až mu ikony na displeji umožní otevřít vnější vchod. Když to provedl, Šitaki se ho chytla ještě zoufaleji. Kdyby na sobě neměl yakrinovou zbroj, nejspíš by cítil, jak jí divoce bije srdce. Riašchiela napadlo, že se bojí toho otevřeného prostoru.

Jednu ruku jí natáhl přes záda pro větší pocit bezpečí. Nato se odrazil a doplul k lodi, jejíž směr i rychlost byly sladěné s ne-

přátelským plavidlem. Bez potíží se dostali k přetlakové komoře a Riašchiel ji otevřel stejně snadno jako tu předchozí. Vtáhl se dovnitř a zavřel za sebou.

Malým průzorem viděl, že nepřítel je uvnitř nákladového prostoru a mluví s Naltaki a Drakarim na vzdáleném konci. Před sebou měli jeho lůžko a na něm pytel, který Drakari do kajuty donesl. Zdálo se, že je plný. *Nejspíš jsem tam měl ležet já*, napadlo ho a konečně pochopil celý Naltakin plán. Potěšilo ho, že tentokrát se stal podstatnou figurkou a ne obětí té hry.

Šitaki se od něj neodtáhla ani na vteřinu, takže ovládnání vstupu bylo opět na něm. Naltaki od sebe v tu chvíli odstrčila pojízdné lehátko a poslala ho napříč nákladovým prostorem vstříc nepříteli. Tím odlákala jeho pozornost od Riašchiela. *Možná je to dobře, že je v mé náruči. Tak neuvidí, co udělám s posledním z jejich únosců*, uvědomil si, když pochopil tu dokonalou příležitost a stiskl tlačítko pro vstup. Vzápětí ho ale zahlodal drobný podezřelý detail. *Vběhla mi do náruče. Nebyla nikde zavřená. Copak se rukojmí může volně pohybovat?*

Na podrobnější zkoumání ale neměl čas, protože dveře se rozjely do stran. Zahleděl se na záda tartaka před sebou. Měl pevnější skafandr než jeho kolegové, zřejmě proto, že se pohyboval v otevřeném vesmíru. A taky mu hlavu kryla helma. Pro jeho ostří to ale nebyla o moc odolnější skořápka než Drakariho uniforma.

Zhoupł se v bocích. Šitaki přitom sevřel stejně pevně, jako držela ona jeho, aby se náhodou neotočila. Jeho osten projel muži kolem páteře a na břicho vykoukl ven. Riašchiel jím cukl zpět. Tělo ještě chvíli stálo na nohou, jako by si útoku ani nevšimlo. Možná se opřelo o vozík a pytel, který se tartak snažil otevřít, než na něj Riašchiel zaútočil. Bylo to tak nečekané, že se nezmohl ani na výkřik.

Riašchiel se rozmáchl podruhé. Než ale udeřil, tartakovi poklesla kolena. Čepel tak zaskřípala o žebra, ale skrz hrudník přece jen pronikla. Yakrin byl prostě tvrdší než kosti a také dokonale ostrý.

Riašchiel se nenamáhal zdržet váhu kácející se oběti a nechal ocas klesnout spolu s ní. Osten při tom hladce vyklouzl z rány.

Zahleděl se na šokovaného Drakariho a strnulou Naltaki. *Ted' to musím udělat!* uvědomil si. *Pustím Šitaki a uteču přetlakovou komorou ven. Když budu rychlý, nezablokují mi dveře.* Jenomže to nešlo.

Drakari a Naltaki se o něčem dohadovali a Šitaki nevypadala, že by se ho chtěla pustit a rozběhnout se za svou matkou. *Třeba to opravdu není matka a já jsem popletl překlad. Třeba je to sestra nebo teta nebo babička.* A pak si uvědomil i skutečnost, že by ji musel postavit do krvavé louže, která se začala šířit od mrtvého těla.

Včas ustoupil stranou a jeho pohyb přitáhl Naltakinu pozornost. *No tak, vezmi si ji,* zaprosil. V duchu pořád počítal vteřiny do autodestrukce nepřátelské lodě. Ještě byl čas.

Neudělala to. Z očí jí stekla osamocená slza. Možná úlevou. Roztáhla kusadla a zvedla bradu. Odkryla tak krk, čímž dala najevo svou důvěru k němu a vděk. A potom ho gestem vyzvala, aby k ní Šitaki přinesl.

Naposledy si ji zkusil odtrhnout od těla, ale sevřela mu krk tak silně, až měl pocit, že ho udusí. *U Equse, ona mi nejspíš nedovolí zemřít,* blesklo mu hlavou a vzdal to. Když vykročil za lékařkou, nějakým zvláštním způsobem se mu ulevilo. Jako by našel dokonalou výmluvu, proč to nemůže udělat. Vzápětí si v duchu přísahal, že to zkusí někdy příště.

4. ZAKÁZANÁ SLOVA

Loď ztichla. Drobné vibrace, které doprovázely přistání, se vytratily. Před vstupem do atmosféry totiž vypnuli umělou gravitaci. Na planetě, která měla svoji vlastní přitažlivost, jí už nebylo třeba.

Riašchiel přesto dál nepohnutě ležel na lůžku a tiskl víčka v naději, že kolem něj zůstane tma. Jako by snad mohl popřít, že se to děje. Jako by to dokázal zastavit. Dokud se loď chvěla, představoval si, že se přistání nepovede a on bude roztrhán explozí. Teď, když nastalo ticho, doufal, že onen děsivý okamžik nějak propásl a už je konec. Třeba leží v blaženém nekonečnu nicoty a jeho vědomí se už brzy vytratí...

Po paži mu přejely drobné prstíky. Šitaki. Seděla vedle něj tak tiše, že na ni docela zapomněl. Možná se taky bála, a proto přečkala přistání bez hnutí. Bála se a on jí nepomohl, aby její strach zmírnil. *Jsem Rašchet*, připomněl si automaticky a měl chuť jí obejmout. Vzápětí si vynadal.

Není štítem pro svůj lid. Není Rašchetem. Jen zrádcem. A to hned dvou národů. Jak to jen mohl dopustit? Než ale našel vhodnou odpověď, už se zasypával argumenty, proč to jinak nešlo. A k tomu ještě přidal zbožné přání, že to třeba byla Equsova vůle. Nebo vůle tartackého hrdiny Trigorihho, k němuž se tartakové modlili v jeho trojjediné podobě Tri-ka-tira.

Měl zemřít hned, dokud to šlo. Nebo by se měl pokusit zemřít teď. Hned. Ale jak? Ocasní hrot i skafandr mu zase sebrali a v jeho okolí se nenacházelo nic dostatečně ostrého, o to se doktorka Naltaki postarala. Udělal, co chtěla. Zachránil Šitaki, ale stejně mu nevěřila o moc víc než předtím. Jak by ji jen mohl přelstít a celé to ukončit? Přestat dýchat? To stěží dokáže. Tak silnou vůli nikdo nemá. Už po tisíci si v duchu vynadal za své geniální

tělo schopné přizpůsobit se různým prostředím i jakékoli dýchacelné atmosféře.

„Jsme tady.“ Šitaki mlaskala a klapala drobnými kusadýlky. Těmto dvěma slovům už rozuměl. A také mnoha dalším. Celou cestu ho svědomitě vyučovala. Nepřetržitě. Až otravně. Poté, co ji zachránil, už vůbec neopouštěla jeho kajutu, a dokonce si zvykla usínat v jeho náruči. Dělal to na přání lékařky? Nebo jí ten únos tak otřásl? Pokud ano, pak to nebyla hra, ale skutečně nebezpečí. — Vědomí hrůzy, jakou musela zakusit, jej k ní poutalo ještě víc.

Neměl sílu na ni zavřčet, natož ji odstrčit. Vždyť to byla malá holka. Ustrašené dítě. Ten důvod se zdál banální, ale někdy uvažoval, jestli si ji tím, jak těsně se k němu přitiskla, když ji zachraňoval, nevetřel do mysli a do duše. Šachrané tomu říkali začlenění — jakýsi rituál pro vstup vojáka do rodiny, protože oni své rodiny občas vystřídali a potřebovali se vzájemně propojit jakousi neviditelnou silou. Magickou lojalitou. Obvykle u toho ale vdechli feromony dané osoby, především matky. On měl ale přece skafandr i helmu. A Šitaki také. Jedině, že by za to mohla ta věc, kterou mu Naltaki dala do helmy. Nebo to nebylo to jediné, co mu tam propašovala...

Občas, když už byla Šitaki až moc vtíravá, zavřel oči a předstíral, že chce spát. To byla jeho jediná zbraň i obrana. Milosrdný klam.

Teď zvedl víčka a zadíval se na ni. Kdyby mu neřekli, že přistávají a za pár minut dorazí do cíle, ani by to nepoznal. Laboratoř neměla okna a na displejích se nepromítaly kamerové záběry zvenčí, takže naprosto netušil, co ho čeká. Zelen? Moře? Písek? Skály? Tak daleko ve výuce nepokročil, aby ho Šitaki připravila na místo, kde má teď žít. Žít? Ne. Nebude tu žít. Jen přežívat. A čekat na vhodný okamžik, kdy spáchá sebevraždu. Bude k tomu tady vůbec vhodné prostředí? Nějaká vysoká skála, z níž by skočil...

I kdyby mě pustili ven, což nejspíš neudělají, stejně to nedokážu, blesklo mu hlavou, ale okamžitě ten hlásek umlčel.

Možná, že mu Šitaki o svém domově neřekla, protože měla striktně zakázáno o tom mluvit. Informace nespádající do katego-

rie základního dorozumění zřejmě doktorka hlídala, aby se nedozvěděl něco, co by jakožto agresivní cizák neměl vědět...

Nejsem agresivní! A už vůbec ne monstrum! chtělo se mu někdy křičet. Hlavně ve chvílích, kdy do laboratoře vstoupil Drakari. Ale vzápětí se nutil ke klidu. *Nevěří mi — v pořádku. Nepotřebuji přátele. Oni jimi ani nikdy být nemůžou. Měla by mě zajímat jenom smrt!* napomínal se, aby nezapomněl, jaká je aktuální diplomatická situace kolem Jakchtanoidské mlhoviny. Vysvětlili mu to přece naprosto dokonale. Šatchrané povraždili tartackou diplomatickou výpravu. Vytvořili geneticky upravené zrůdy — takové nové jakchtanoidy. Bezdůvodně útočí na trosečníky a nikoho nenechají uniknout ze svého území za mlhovou. Jsou to netvoři.

Drakari mu to připomínal pokaždé, když proti němu pozvedl zbraň. Mířil na něj a nespouštěl z něj oči celou dobu, než vyřešil nějaké podstatné věci s Naltaki. O dost většími kusadly klapal tak ostře a hlasitě, že Riašchiel nepochyboval, o čem konverzace pojednává. *Zabij ho, Naltaki. Zabij ho dřív, než on zabije tebe.* Ani se tomu vlastně nemohl divit, po tom, co jim předvedl přímo před očima.

Dívka mu svými drobnými prstíky sevřela mohutné klouby. Byl proti ní obr. Sklouzla z lůžka a svou dětskou silou ho zatahala za ruku. „Tak pojď! Vstávej!“

Neochotně se posadil. Přistoupila blíž a opřela se tváří o jeho předloktí. Zahleděla se na něj tak mile a prosebně, až měl pocit, že je jejím starším bratrem. Možná tak se to stalo. Vtírala mu svůj pach do kůže po celou dobu, co tady ležel. Možná se s ní propojil ještě dřív, než ji zachránil. *Celé je to moje vina. Sám jsem se do té pasti chytil.*

„Neboj se, Rašchete,“ zkusila ho uklidnit. Pak přidala něco, z čeho pochopil jen jméno planety — něco jako Swat-kirot. A potom ještě *nespát*. Nebo nemoct spát? Nechtít? Nebyl si jistý, ale překladač mu nedala, aby mu napověděla. Snadno by se na něm stal závislým a nic by ho nenutilo se ten jazyk učit.

Sklouzl z lůžka a zhluboka se nadechl. *Ano, jsem Rašchet.* Rozhýbal ocas. Cítil, že si ho potřebuje protáhnout. Bolest po zranění

už dávno zmizela a zůstala jen podivná ztuhlost. Jako by se orgán ještě nesmířil s tím, že je na svém místě a plně bojeschopný.

Dveře pípaly a cvakly. Když se rozjely do strany, stál tam velitel lodi, samozřejmě se zbraní v ruce.

Za jeho zády natahovala krk doktorka. Zaklapala rozladěně kusadly: „Vidíš, Drakari? Nic. Jsi úplně —“ Zbytku Riašchiel nerozuměl. Protáhla se kolem něj dovnitř. Usmála se a provedla základní pozdrav.

„Dobrý den, doktorko,“ zkusil odpovědět. Netušil, jestli se mu to povedlo. Tartak se zbraní se zamračil, jako by ho urazil, zatímco Šitaki radostně poskočila.

Nato ho Naltaki minula. Prošla laboratoří do zadní části, kde odkryla ovládací panel. Stiskla několik tlačítek a v hladké zdi se vykreslil obrys dveří. Deska sebou cukla a odskočila ještě výrazněji. Vzápětí se zvolna a tiše odsunula do strany. Za ní se nacházela malá přechodová komora a druhé dveře. Tudy tenkrát unikl z lodi, aby zachránil Šitaki. Co je za těmi dveřmi teď? Doky? Chodba?

Naltaki otevřela a dovnitř zavál čerstvý vzduch. Riašchiel ho soustředěně nasál. Už během přistání na celní stanici na orbitě se na lodi vyměnil vzduch. Šitaki, Naltaki, Drakari i zbytek posádky měli v plicích nějaké přístroje. Riašchiel by to nazval implantáty. Umožňovaly jim plynule přecházet z planety na planetu v podstatě bez omezení. Vstupní rám vydával signál, který přiměl software oněch zařízení přizpůsobit se novému prostředí.

Naltaki se to snažila Riašchielovi vysvětlit docela podrobně. Nejspíš mu chtěla něco takového také implantovat. Jeho ujištění, že nic podobného nepotřebuje, nevěřila. Nicméně dýchal klidně. První adaptace proběhla těsně před tím, než ho přivedla k vědomí, takže neměla důkazy, že by mu hrozila smrt udušením. Teď to prostě celé zopakoval: mělké dýchání, hluboké dýchání, vykašlání hlenu, který si doktorka ponechala pro nějaký další výzkum. A tvářila se, že by ho nejraději rozpitvala celého. Bránila tomu snad jen Šitaki, která hlasitě cvakala čelisti a výhruzně syčela, kdykoli došlo na lékařské prohlídky. Jako by snad chtěla Naltaki zkoumat ji a ne jeho.

Ne že by se nemohl bránit nebo něco namítnout. Mohl. Ale spoň si to myslel, protože Naltaki se pokaždé ptala, jestli ho může vyšetřit nebo odebrat vzorky. A také dlouze vysvětlovala, k čemu to potřebuje. Překladač fungoval den ode dne lépe, takže tomu rozuměl. Přitom zvolna ztrácel potřebu čemukoli se bránit, protože pořád dokola poslouchal, že je jedinou nadějí na mír. Že by se konečně celá nešťastná situace kolem mlhoviny mohla vysvětlit a ztrátám na životech by se tím dalo zabránit. Sladká písnička. *Jsem zbraní i štítem*, souhlasil s ní v duchu. Jenomže i když to slyšel z cizích úst, stále mu to znělo jako lež. *Equus dej, aby to bylo tak jednoduché, jak si představuje...*

„Drakari —“ pronesla doktorka k tartakovi. Co přidala, to Riašchiel netušil. Nicméně oslovený pozvedl zbraň, kterou měl v ruce, a namířil na něj. Pak naznačil, aby šel.

Riašchiel mimoděk přeměřil vzdálenost od jeho ruky k sobě. Stačilo by rychle se otočit a ukročit. Ocasem by ho pak mohl seknout... *Kdybych měl svůj ostěn*, dodal v duchu a ihned myšlenku na útok zahnal.

Šitaki mu stiskla prsty, aby mu připomněla, že je pořád s ním, a vykročila za Naltaki. Riašchielovi nezbylo než ji následovat. Ano, mohl udělat cokoli, aby dostal zásah do krku. Smrtelné zranění, kdyby se ozbrojenec dobře trefil. Jiné části těla by možná cizí zbraň přes extrémně tvrdé kosti nijak výrazně nepoškodila. Ale chtěl by zemřít přímo před očima té malé? A zemřel by vůbec? Co kdyby ho Naltaki zase stihla vzkřísit?

Za přetlakovou komorou ležela nevelká plošina a z ní vedlo schodiště. Šitaki kráčela vedle něj, ukazovala na věci okolo a pomalu cvakala a mlaskala. Každé slovo několikrát opakovala, aby si je zapamatoval. „Dveře. Schody. Madlo. Obraz.“

Zvolna sestupovali. Zdi osvětlovalo umělé světlo, které vycházelo z jedné strany madla tak, aby neoslňovalo. U obrazů, na nichž byla vyobrazena převážně krajina — docela obyčejná hustá zeleň, potoky a skalky —, visela jiná drobná světélka, takže si je mohl dobře prohlédnout. Vzápětí si ale uvědomil, že o planetě, na které přistál, mu to nemusí vůbec nic prozradit, protože obrazy mohou pocházet odkudkoli.

Dostali se až dolů, kde se doktorka zastavila. Chodba se táhla dvěma směry, na koncích visely závěsy, které mohly skrývat okna. Rozpoznal i několik zavřených dveří. Ty nejširší, bohatě zdobené měla Naltaki za zády.

„Hala,“ ukázala na ně Šitaki, ale Naltaki pohnula kusadly v jasném záporu. Nato zvedla paži a ukázala doleva.

„Můj pokoj je vpravo,“ namítla Šitaki. „A — mu ukázat dům.“

„Rašchet — bydlet jinde.“

Porozuměl opět jen části sdělení, přitom odhadl, že k tomu doktorka přidala i něco o tom, že už je pozdě.

„Nechci ještě spát. Spali jsme —!“

„Tak si hrajte, ale tam,“ ukázala znovu Naltaki.

„Tam?“

Co doktorka odpověděla, bylo Riašchielovi záhadou, ale Šitaki se to očividně nelíbilo. A trvala na svém, nebo přidávala další argumenty. Současně se ho pevněji chytila, jako by čekala, že ji od něj odtrhnou násilím. Nebo že se domůže jeho podpory.

„Šitaki, je noc. My všichni jdeme spát,“ zahrnula do toho i pilota se zbraní, který zůstal stát na schodech.

Riašchiel se po něm ohlédl, aby znovu přeměřil vzájemnou vzdálenost. Zesponu by bylo ještě snazší udeřit, zhodnotil to v duchu, zatímco doktorka přidávala další věty, kterým jeho unavená mysl už přestala věnovat pozornost.

„Rašchet nemůže být ve tvém pokoji.“

Zpozorněl, až když zaznělo jeho jméno. Pak rozpoznal slova jako *okna, dole, bezpečí*.

„Tak budu já s ním.“ Vzhledla k němu těma černýma korálkovými očima. „Můžu být s tebou?“ přejela mu prosebně po hřbetu ruky. „Řekni, že nechceš být sám.“

I kdybych to uměl říct, stejně na mém názoru nezáleží, pomyslel si a jen pokrčil rameny. Přitom zkusil rukou trhnout víc v naději, že se jí třeba vykroutí ze sevření. Nechtěl dělat problémy, ale bylo by fajn být taky chvíli sám. „Chci zemřít,“ pronesl, když pořád čekala na odpověď.

Šitaki se zamračila. „To je zakázané slovo a ty to víš!“ Vztyčila prst a píchla ho do břicha.

„Promiň,“ vyslovil, co chtěla pokaždé slyšet.

„Co teď musíš udělat?“ zatřásla mu rukou. Tvářila se rozloženě.

Nechal se stáhnout níž, až poklekl na jedno koleno. Šitaki ho objala. „Život je krásný. I tady na Swat-kiratu. Uvidíš,“ zamlaskala mu do ucha. „Všechno bude v pořádku.“

Povzdechl si. Až bude umět její jazyk lépe, tak jí vysvětlí, že by ho neměla objímat. Tohle se u šatčranů nedělá. U etaquenů ano, ale ani tak nebyl objímací typ. Jednou už proti tomu zkusil zaprotestovat, ale nejspíš to nepochopila. Taky ji naučil povzbudivé gesto, které se vepisovalo dvěma prsty do pravé paže, ale už na to asi zapomněla. Když se narovnal, postřehl, že se doktorka usmívá.

„Jsme přátelé, Rašchete,“ zopakovala, co už slyšel mockrát. Nato se pohledem vrátila k Šitaki. „Běž s ním tedy dolů.“

Dívka se na ni znovu zamračila, ale potom ho vzala za tři prsty, které se tak tak vešly do její drobné dlaně, a vedla ho doleva. Chodba byla široká. Na zemi ležela velmi měkká žlutá tkanina. Na zdech visely další obrazy krajin a rostlin. Kolem nich zářila světýlka. Minuli jedny dveře a potom další na druhé straně. Na konci, vedle závěsu, Šitaki otevřela třetí a odhalila tak schodiště.

„Dobrou noc,“ zavolala za nimi Naltaki.

Zkusil to zopakovat.

Světla se rozsvítila a oni mohli sejít dolů. *Možná do sklepa,* pomyslel si a něco se v něm sevřelo. *Řekla, že jsme přátelé, ale zavírá mě do vězení.*

Za dalšími dveřmi se konečně nacházela rozlehlá místnost, která by se dala nazvat pokojem. Široká postel, na kterou by se jeho mohutné tělo mohlo vejít lépe než na lékařské lůžko, na kterém ležal na lodi. Stolek s lampičkou a několika e-krychlemi v různých velikostech. Křeslo ze zvláštního hladkého materiálu, který doposud neviděl. Vlastně dvě, ale to druhé stálo u menšího stolku na druhé straně pokoje, kde tvořilo set s pohovkou. I tady byl koberec a stěny měly zářivé barvy. Vonělo to novotou.

Upravila to speciálně pro mě? napadlo ho. Ale přes veškerou snahu v něm stejně přetrvával onen nepříjemný pocit, že nejde o víc než o vězení. Pokoj totiž postrádal okna. Ani tady z planety neviděl vůbec nic.

Jsem netvor, připomněl si, jako by ji tím mohl omluvit. Iksta-čic. Zlý ocas. To bylo další ze zakázaných slov, ale stejně se neubráníl tomu, aby na ně alespoň nepomyslel.

„Ta postel je velká!“ vykřikla Šitaki a skočila na ni. „Bude se ti líbit.“ — Podle ní se mu mělo líbit všechno.

Přikývl. Oplatila to gesto mlasknutím. Musel to po ní zopakovat.

„Tak ne,“ napomenula ho.

Soustředil se a napodruhé to dal. Odměnila ho úsměvem. „Nejsi unavený, že ne?“

„Jsem.“ Dorazil k okraji postele a odhrnul přikrývku. Měla několik vrstev. Od tlusté a příjemně měkké až po tenounkou látku. Jako by si měl vybrat, která mu bude vyhovovat nejvíc. Bylo mu to jedno. Jeho tělo se přizpůsobí. Stáhl deky níž, aby si nechal zakryté jen nohy, a lehl si, zatímco ona seskočila.

„A ta křesla se dají tvarovat. A nechat zahřát!“ ukazovala mu další věci. Když nereagoval, zmlkla a přistoupila k němu. Položila mu dlaň na rameno. Pohládila ho.

Slyšel, jak si povzdechla, ale nechal oči zavřené. *Prosím, už žádné učení.*

Přešla po pokoji. Podle zvuků otevřela několik skříní a šuplíků. Mlaskáním a klapáním pravděpodobně komentovala všechno, co dělá, nebo vyjmenovávala názvy věcí, ale snažil se to ignorovat. Pak na chvíli ztichla, zřejmě zvažovala co dál. Nakonec se ozvalo cvaknutí dveří.

„Hned přijdu,“ sdělila mu a vyběhla po schodech. Dveře se za ní samy zavřely a zámek se sepnul.

Už tě sem nepustí, odhadl v duchu. Zvedl hlavu a rozhlédl se po pokoji. Kéž bych teď našel způsob, jak zemřít, pomyslel si, ale na první pohled nic nenacházel. Zahleděl se na zeď, u níž postel stála. Byl tam dotykový bod, alespoň mu to tak připadalo. Jako ovladač

na světlo, který byl i na lodi. Přejel po něm prstem a pokoj se postupným stmíváním potopil do úplné tmy.

„*Naučíš se naši řeč. Setkáš se s vládci a potom tě odvezeme domů,*“ slíbila mu před pár dny Naltaki. Znovu viděl ty věty před očima. Použila co nejjednodušší slova, aby to překladač zvládl. Tak prostě to znělo, a přece tomu ani na vteřinu nevěřil.

Šatchrané mě při návratu zabijí, namítl v duchu, ale nahlas to neřekl. Tomu by zase nevěřila ona. Zkusil si představit, jak by se tvářil vesmírný voják, kdyby v jakchtanoidské lodi uviděl jeho. Ve skafandru, který mu doktorka někde schovala. *Nezaváhal by,* ujistil sám sebe. *Veteráni nikdy nezaváhají. Nepřátelská loď znamená nepřátelskou posádku. Tečka. Měl jsem Šitaki zabít.* Při té myšlence záúpěl a stočil se na druhý bok. Jeho tělem otřásla závrať. Bolest, která svírá a drtí všude a přitom nikde. Znovu měl chuť křičet, že to přece nešlo. Nešlo! A ti mohutní veteráni, k nimž vzhlížel a snažil se jim co nejdříve přiblížit, mu teď přišli odporní.

Dveře cvakly a po zemi se rozlilo světlo z chodby. Někdo tam stál. Někdo vysoký a široký v ramenou.

Hlidají mě, došlo mu okamžitě. Vzápětí se napjal, připraven vyrazit, kdyby mu cokoli hrozilo. *U Equse, měl bych se podvolit a nechat se dobrovolně zabít,* vynadal si vzápětí, ale opětovnému uvolnění jako by něco bránilo. Tyhle instinkty nedokázal jednoduše potlačit.

Z onoho stínu se vylouplo mnohem menší tělo a do pokoje vstoupila Šitaki. Měla na sobě tenounké jednobarevné oblečení, nejspíš místní druh pyžama. Přicupitala k jeho lůžku a vstup se opětovně zavřel. Druhý stín zůstal za nimi. Ulevilo se mu.

„Už jsem tady,“ zamlaskala. Chytila okraj příkrývky a nadzvedla ji, aby se vecpala za ním. „Spíš?“

Posunul se a ona mu vklouzla pod paži, těsně u jeho břicha se stočila do klubíčka jako nějaké drobné zvířátko ve svém pelišku. Snažil se nevšímat si jí stejně jako Ishiel, když u něj hledala bezpečí.

Naslouchal jejímu dechu. Postřehl, jak se zpomalil, když usnula. Až potom byl připraven usnout taky. Dělal to úplně automaticky.

Přítom si uvědomoval, že tím je jeho cesta do zatracení zpečetěna. Že se zvolna a nenápadně stává měkkým panáčkem s dlouhými ušima, kterého občas drtila v náruči a říkala mu Yliši. Mlčel a nechal sebou vláčet. Jednoduše tu byl jen pro ni.

Mohl by se vůbec stát něčím jiným? Jediná další možnost spočívala v tom, proměnit se v opravdového netvora a začít všechny zabíjet, dokud se nenajde někdo, kdo ho zastaví. Jenomže první by byla na řadě právě Šitaki.

Najednou její dech ztěžkl. Hrudník se jí začal zrychleně zvedat. Vzápětí zatřásla kusadly a zakvílela. Rašchet už to znal. Nestalo se to poprvé. Sklouzl rukou k jejímu čelu a pohladil ji.

„Mami!“ vykřikla, ale pak už se pohnula výrazněji. Stiskla mu dlaň a zvedla hlavu. Rozespale zamrkala.

„Sen,“ sdělil jí.

Povzddechla si a setřela osamocenou slzu. Přikývla. Zemřeli jí rodiče. Oba naráz. Při nějakém vesmírném neštěstí. Asi. Úplně na sto procent to nepobral, ale časem mu to určitě povypráví znovu.

„Jsem tak ráda, že jsi tady,“ zašeptala a znovu se k němu co nejtěsněji přitulila.

Alespoň někdo, pomyslel si a těch několik slov umlčelo všechny výčitky na dost dlouho, aby usnul.

Když se Šitaki probudila, Rašchet ještě spal. Nebo dělal, že spí. Podezřívala ho, že to jen předstírá. Žádná z devíti ras Spojenecké Spirály nedokázala spát tak dlouho jako on.

Zlehka ho uchopila za dlaň a zvedla jeho ruku ze svého ramene. Potom vyklouzla zpod pokrývky. Ani se nepohnul. Rozhlédla se po místnosti. Voda tu byla. Sprcha, umyvadlo i dřez. Také měkké a pružné kelímky a lžičky. Nic ostrého, čím by si mohl ublížit. Jedna skříňka skrývala několik druhů sušenek, oříšků, sušených brouků, ovoce a zeleniny. To zjistila už večer po přiletu. Ona ale chtěla víc. Knihy. A třeba ještě hry.

Přešla ke dveřím a stiskla tlačítko. Čidlo oskenovalo její tvář a zámek cvakl. Na druhé straně stál swatkirian z Naltakiny stráže.

Óšhon. Byl tady jako doma. Hlídal dům, kdykoli odletěly na jednání nebo za pacienty, aby nikoho nenapadlo hrabat se v doktorčiných zápiscích. Také vlastnila dva kompletní netvoří skafandry nedozírné ceny. Vlastně teď už tři. A spoustu dalších drahých věcí, obrazy, sochy a jiné artefakty.

Šitaki se na něj usmála a obřadně ho pozdravila. Včera večer tu byl Wáosek, další ze strážných. Óšhon jí pozdrav oplatil, přitom ale víc pozornosti věnoval vnitřku místnosti než jí. Vyběhla po schodech nahoru.

„Dobré ráno,“ ozval se Naltakin hlas dříve, než ji zpozorovala.

Mířila k lednici za svým oblíbeným snídaňovým krémem. „Ahoj, teto.“

„Spali jste dobře?“

„Já ano. Jenom mi vadí, že mi do oken nesvítí slunce,“ vytkla jí.

Naltaki zlehka klapla kusadly. Znělo to vyčítavě. Jako by tím říkala, že tohle si už vyjasnily včera.

„Rašchet ještě spí,“ dodala, aby ji příliš nedráždila. Třeba to nařízení zítra změní. Jistě ho nebude věčně držet v místnosti bez oken. Vybrala si ranní pochoutku. Ze šuplíku vzala lžičku a posadila se k Naltaki v naději, že se jí podaří obměkčit ji ještě dnes.

Doktorka upjela horkou ičkwu a uzobávala z misky oříšky. Přitom pročítala něco na displeji e-krychle.

„Je možné, že opravdu potřebuje tak moc spát?“ nevydržela to Šitaki.

„Co myslíš ty?“

„Myslím, že to předstírá, aby se se mnou nemusel bavit,“ přiznala s náznakem uraženosti v hlase.

„Určitě ale chápeš, že to není tím, že by tě neměl rád nebo že bys mu byla nesympatická.“

Šitaki zamračeně sledovala Naltakinu tvář, jestli neodhalí lež.

„Je to celou tou nepříjemnou situací, do které se dostal,“ pokračovala teta.

„Bude z něj velvyslanec,“ namítla. Tohle by přece odmítal jen tupoun.